

EUROPAPARLAMENTS- OG RÅDS DIREKTIV 2010/13/EU

2016/EØS/54/08

av 10. mars 2010

om samordning av visse bestemmelser om tilbud av audiovisuelle medietjenester, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (direktivet om audiovisuelle medietjenester)**(kodifisert utgave)(*)**

EUROPAPARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPEISKE UNION HAR —

muliggjør og sikrer overgangen fra nasjonale markeder til et felles marked for produksjon og distribusjon av programmer, og som sikrer rettferdige konkurransevilkår uten å berøre den samfunnsmessig viktige oppgaven som er tillagt audiovisuelle medietjenester.

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte, særlig artikkel 53 nr. 1 og artikkel 62,

under henvisning til forslag fra Europakommisjonen,

- 3) Europarådet har vedtatt Den europeiske konvensjon om fjernsyn over landegrensene.

etter den ordinære regelverksprosessen⁽¹⁾ og

ut fra følgende betraktninger:

1) Europaparlaments- og rådsdirektiv 89/552/EØF av 3. oktober 1989 om samordning av visse bestemmelser om tilbud av audiovisuelle medietjenester, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene (direktivet om audiovisuelle medietjenester)⁽²⁾ er blitt betydelig endret flere ganger⁽³⁾. Av klarhetshensyn og av praktiske årsaker bør direktivet kodifiseres.

2) Audiovisuelle medietjenester som tilbys over landegrensene ved hjelp av forskjellige teknologier er et middel for å nå Unionens mål. Det bør treffes tiltak som

- 4) I lys av ny teknologi for overføring av audiovisuelle medietjenester bør rammeregler for utøvelse av kringkastingsvirksomhet ta hensyn til strukturendringer, spredning av informasjons- og kommunikasjonsteknologi (IKT) og teknologisk utvikling innen forretningsmodeller, særlig når det gjelder finansiering av kommersiell kringkasting, og bør sikre optimale vilkår med hensyn til konkurranse og rettsikkerhet for informasjonsteknologi, medieindustrien og medietjenester i Europa, samt respekt for kulturelt og språklig mangfold.

- 5) Audiovisuelle medietjenester er like mye kulturtjenester som de er økonomiske tjenester. Deres økende betydning for samfunn, demokrati – særlig ved å sikre informasjonsfrihet, meningsmangfold og mediemangfold – utdanning og kultur berettiger anvendelsen av særlige regler for slike tjenester.

(*) Denne unionsrettsakten, kunngjort i EUT L 95 av 15.4.2010, s. 1, er omhandlet i EØS-komiteens beslutning nr. 109/2012 av 15. juni 2012 om endring av EØS-avtalens vedlegg XI (Elektronisk kommunikasjon, audiovisuelle tjenester og informasjonssamfunnstjenester) og vedlegg XIX (Forbrukervern), se EØS-tillegget til *Den europeiske unions tidende* nr. 56 av 4.10.2012, s. 31.

⁽¹⁾ Europaparlamentets holdning av 20. oktober 2009 (ennå ikke offentliggjort i EUT) og rådsbeslutning av 15. februar 2010.

⁽²⁾ EFT L 298 av 17.10.1989, s. 23. Rettsaktens opprinnelige navn var «Rådsdirektiv 89/552/EØF av 3. oktober 1989 om samordning av visse bestemmelser om utøvelse av fjernsynsvirksomhet, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene».

⁽³⁾ Se vedlegg I, del A.

- 6) I henhold til artikkel 167 nr. 4 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte skal Unionen ta kulturelle forhold i betraktning når den utøver sin virksomhet i henhold til andre bestemmelser nevnte i traktat, særlig for å respektere og fremme Unionens kulturelle mangfold.

- 7) I sine resolusjoner av 1. desember 2005⁽¹⁾ og 4. april 2006⁽²⁾ om Doha-runden og om Verdens handelsorganisasjons (WTO) ministerkonferanser krevde Europaparlamentet at grunnleggende offentlige tjenester som audiovisuelle tjenester unntas fra liberaliseringen innenfor rammen av forhandlingene om Generalavtalen om handel med tjenester. I sin resolusjon av 27. april 2006⁽³⁾ støttet Europaparlamentet UNESCOs konvensjon om å verne og fremme et mangfold av kulturuttrykk, der det særlig fastslås at kulturaktiviteter, -varer og -tjenester som bærere av identitet, verdier og meningsinnhold, har to sider, en økonomisk og en kulturell, og derfor ikke må behandles som om de utelukkende hadde kommersiell verdi. Ved rådsvedtak 2006/515/EF av 18. mai 2006 om inngåelse av konvensjonen om å verne og fremme et mangfold av kulturuttrykk⁽⁴⁾ ble UNESCO-konvensjonen godkjent på vegne av Fellesskapet. Konvensjonen trådte i kraft 18. mars 2007. Dette direktiv er i samsvar med prinsippene i nevnte konvensjon.
- 8) Det er av avgjørende betydning at medlemsstatene påser at det ikke finner sted handlinger som kan skade den frie utvekslingen av fjernsynsprogrammer og den frie handelen med disse, eller som kan fremme dannelsen av dominerende stillinger som ville begrense pluralisme og frihet i informasjonsformidlingen over fjernsyn og i informasjonssektoren i sin helhet.
- 9) Dette direktiv berører ikke eksisterende eller framtidige unionsrettsakter om harmonisering, særlig for å oppfylle obligatoriske krav til forbrukervern, god forretningsskikk og rettferdig konkurranse.
- 10) Tradisjonelle audiovisuelle medietjenester – som for eksempel fjernsyn – og framveksten av audiovisuelle medietjenester på bestilling gir betydelige sysselsettingsmuligheter i Unionen, særlig i små og mellomstore bedrifter, og stimulerer til økonomisk vekst og investering. Idet det tas hensyn til betydningen av like konkurransevilkår og et virkelig europeisk marked for audiovisuelle medietjenester, bør de grunnleggende prinsippene for det indre marked, så som fri konkurranse og likebehandling, respekteres for å sikre innsyn og forutsigbarhet i markeder for audiovisuelle medietjenester og for å oppnå lave hindringer for adgang til disse markedene.
- 11) For å unngå konkurransevridning, bedre rettsikkerheten, bidra til å gjennomføre det indre marked og legge forholdene til rette for framveksten av et felles informasjonsområde er det nødvendig at et minste sett felles grunnregler gjelder for alle audiovisuelle medietjenester, både fjernsynssending (dvs. lineære audiovisuelle medietjenester) og audiovisuelle medietjenester på bestilling (dvs. ikke-lineære audiovisuelle medietjenester).
- 12) 15. desember 2003 vedtok Kommisjonen en melding om framtiden for den europeiske regelverkspolitikken på det audiovisuelle området, der det ble lagt vekt på at regelverkspolitikken i nevnte sektor skal sikre visse allmenne interesser, som kulturelt mangfold, rett til informasjon, mediemangfold, beskyttelse av mindreårige og forbrukervern, samt fremme offentlighetens mediebevissthet og mediekunnskap, nå og i framtiden.
- 13) Ved resolusjonen vedtatt av Rådet og representantene for medlemsstatenes regjeringer forsamlet i Rådet av 25. januar 1999 om allmennkringkasting⁽⁵⁾ ble det bekreftet at allmennkringkasterne må fortsette å dra nytte av den teknologiske utviklingen når de utfører sine oppgaver. Sameksistensen mellom private og offentlige tilbydere av audiovisuelle medietjenester er et trekk som kjennetegner det europeiske markedet for audiovisuelle medier.
- 14) Kommisjonen har vedtatt initiativet «i2010: Det europeiske informasjonssamfunnet» for å fremme vekst og arbeidsplasser i informasjonssamfunnet og medieindustrien. Dette er en omfattende strategi utformet for å fremme produksjon av europeisk innhold, utvikling av den digitale økonomien og bruk av IKT, på bakgrunn av tilnærmingen mellom informasjonssamfunnstjenester og medietjenester, nett og utstyr, ved å modernisere og ta i bruk alle EUs politiske virkemidler: regelverk, forskning og partnerskap med industrien. Kommisjonen har forpliktet seg til å skape en ensartet ramme for det indre marked for informasjonssamfunns- og medietjenester ved å modernisere den rettslige rammen for audiovisuelle tjenester. Målet for i2010-initiativet vil i prinsippet bli oppnådd ved at industrien tillates å vokse med bare helt nødvendig kontroll, samt å tillate små nystartede foretak, som vil skape verdier og arbeidsplasser i framtiden, å blomstre, være nyskapende og skape sysselsetting i et fritt marked.
- 15) Europaparlamentet vedtok 4. september 2003⁽⁶⁾, 22. april 2004⁽⁷⁾ og 6. september 2005⁽⁸⁾ resolusjoner som i prinsippet støttet den generelle tilnæringsmåten med grunnleggende regler for alle audiovisuelle medietjenester og tilleggsregler for fjernsynssending.

⁽¹⁾ EUT C 285 E av 22.11.2006, s. 126.

⁽²⁾ EUT C 293 E av 2.12.2006, s. 155.

⁽³⁾ EUT C 296 E av 6.12.2006, s. 104.

⁽⁴⁾ EUT L 201 av 25.7.2006, s. 15.

⁽⁵⁾ EFT C 30 av 5.2.1999, s. 1.

⁽⁶⁾ Europaparlamentets resolusjon om fjernsyn uten grenser (EUT C 76 E av 25.3.2004, s. 453).

⁽⁷⁾ Europaparlamentets resolusjon om risikoen for krenkelse, i EU og særlig i Italia, av yttings- og informasjonsfriheten (artikkel 11 nr. 2 i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter) (EUT C 104 E av 30.4.2004, s. 1026).

⁽⁸⁾ Europaparlamentets resolusjon om anvendelsen av artikkel 4 og 5 i direktiv 89/552/EØF («fjernsyn uten grenser»), endret ved direktiv 97/36/EF, for perioden 2001–2002 (EUT C 193 E av 17.8.2006, s. 117).

- 16) Dette direktiv bedrer overholdelsen av grunnleggende rettigheter og er fullt ut i samsvar med prinsippene i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter⁽¹⁾, særlig artikkel 11. I denne sammenheng bør dette direktiv ikke på noen måte hindre medlemsstatene i å anvende sine forfatningsregler for pressefrihet og ytringsfrihet i mediene.
- 17) Dette direktiv bør ikke påvirke medlemsstatenes plikter i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 98/34/EF av 22. juni 1988 om en informasjonsprosedyre for standarder og tekniske forskrifter samt regler for informasjonssamfunnstjenester⁽²⁾. Utkast til nasjonale tiltak for audiovisuelle medietjenester på bestilling, som er strengere eller mer detaljerte enn dem som kreves bare for å innarbeide europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/65/EF av 11. desember 2007 om endring av rådsdirektiv 89/552/EØF om samordning av visse bestemmelser om utøvelse av fjernsynsvirksomhet, fastsatt ved lov eller forskrift i medlemsstatene⁽³⁾, bør være underlagt de prosedyremessige forpliktelsene som er fastsatt i artikkel 8 i direktiv 98/34/EF.
- 18) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2002/21/EF av 7. mars 2002 om felles rammeregler for elektroniske kommunikasjonsnett og -tjenester (rammedirektivet)⁽⁴⁾ berører i henhold til artikkel 1 nr. 3 i nevnte direktiv ikke tiltak truffet på unionsplan eller på nasjonalt plan for å nå mål av allmenn interesse, særlig når det gjelder regler for innhold og audiovisuell politikk.
- 19) Dette direktiv berører ikke medlemsstatenes og deres myndigheters ansvar når det gjelder organisering – herunder konsesjonsordninger, ordninger for administrativ godkjenning eller avgiftsregler – finansiering og programmenes innhold. Derfor opprettholdes den selvstendige kulturelle utviklingen i medlemsstatene og det kulturelle mangfoldet i Unionen.
- 20) Ingen bestemmelser i dette direktiv bør pålegge eller oppfordre medlemsstatene til å innføre nye konsesjonsordninger eller ordninger for administrativ godkjenning for noen type audiovisuelle medietjenester.
- 21) For dette direktivs formål bør definisjonen av en audiovisuell medietjeneste omfatte bare audiovisuelle medietjenester, enten det er fjernsynssendinger eller audiovisuelle medietjenester på bestilling, som er massemedier, det vil si som er beregnet på å mottas av, og som vil kunne ha en klar innvirkning på, en betydelig del av allmennheten. Dette direktivs virkeområde bør begrenses til tjenester slik de er definert i traktaten om Den europeiske unions virkemåte og bør derfor omfatte enhver form for økonomisk virksomhet, herunder offentlige tjenesteforetaks virksomhet, men bør ikke omfatte virksomhet som i hovedsak er av ikke-økonomisk art og som ikke er i konkurranse med fjernsynssendinger, som for eksempel private nettstedet og tjenester som består i levering eller distribusjon av audiovisuelt innhold framstilt av private brukere med sikte på deling og utveksling innenfor interessegrupper.
- 22) For dette direktivs formål bør definisjonen av en audiovisuell medietjeneste omfatte massemedier som middel til å informere, underholde og opplyse allmennheten, og bør omfatte audiovisuell kommersiell kommunikasjon, men bør ikke omfatte enhver form for privat korrespondanse, som for eksempel e-post sendt til et begrenset antall mottakere. Definisjonen bør ikke omfatte alle tjenester som ikke har som hovedformål å levere programmer, dvs. der et eventuelt audiovisuelt innhold er en følge av tjenesten og ikke dens hovedformål. Eksempler på dette er nettsteder som inneholder audiovisuelle elementer bare som et tilleggsprodukt, som for eksempel animerte grafiske elementer, korte reklameinnslag eller opplysninger om et produkt eller en ikke-audiovisuell tjeneste. Av disse grunnene bør hasardspill som innebærer at det satses penger, herunder lotterier, veddemål og andre former for spilltjenester, samt nettspill og søkemotorer, men ikke fjernsynssendinger om pengespill eller hasardspill, også utelukkes fra dette direktivs virkeområde.
- 23) For dette direktivs formål bør termen «audiovisuell» vise til levende bilder med eller uten lyd og dermed omfatte stumfilmer, men ikke lydoverføring eller radiotjenester. Ettersom hovedformålet med en audiovisuell medietjeneste er levering av programmer, bør definisjonen av en slik tjeneste også omfatte tekstbasert innhold som følger programmer, som for eksempel teksting og elektroniske programoversikter. Frittstående tekstbaserte tjenester bør ikke omfattes av dette direktivs virkeområde, noe som ikke bør påvirke medlemsstatenes frihet til å fastsette regler for slike tjenester på nasjonalt plan i samsvar med traktaten om Den europeiske unions virkemåte.
- 24) Det er et kjennetegn ved audiovisuelle medietjenester på bestilling at de ligner på fjernsyn, dvs. at de konkurrerer om det samme publikum som fjernsynssendinger, og at tjenestenes art og måten å få tilgang til dem på fører til at brukeren med rimelighet kan forvente at tjenestene hører inn under virkeområdet for dette direktiv. I lys av dette og for å forhindre skjevheter med hensyn til fri bevegelighet og konkurranse bør begrepet «program» tolkes på en dynamisk måte som tar hensyn til utviklingen innenfor fjernsynssending.

(1) EFT C 364 av 18.12.2000, s. 1.

(2) EFT L 204 av 21.7.1998, s. 37.

(3) EUT L 332 av 18.12.2007, s. 27.

(4) EFT L 108 av 24.4.2002, s. 33.

- 25) Begrepet «redaksjonelt ansvar» er avgjørende for å definere rollen til tilbyderen av medietjenester og derfor for definisjonen av audiovisuelle medietjenester. Medlemsstatene kan ytterligere spesifisere sider ved definisjonen av redaksjonelt ansvar, særlig begrepet «faktisk kontroll», når de treffer tiltak for å gjennomføre dette direktiv. Dette direktiv bør ikke berøre ansvarsfritakene fastsatt i europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/31/EF av 8. juni 2000 om visse rettslige aspekter ved informasjonssamfunnstjenester, særlig elektronisk handel, i det indre marked («Direktivet om elektronisk handel»)(¹).
- 26) For dette direktivs formål bør definisjonen av tilbyder av medietjenester ikke omfatte fysiske eller juridiske personer som bare overfører programmer der det redaksjonelle ansvaret ligger hos tredjemann.
- 27) Fjernsynssending omfatter nå særlig analogt og digitalt fjernsyn, direkteavspilling via Internett, nettkringkasting og programfastlagt bestillingsvideo, mens bestillingsvideo for eksempel er en audiovisuell medietjeneste på bestilling. Når det gjelder fjernsynssending eller fjernsynsprogrammer som også tilbys som audiovisuelle medietjenester på bestilling av den samme tilbyderen av medietjenester, bør kravene i dette direktiv generelt anses for å være oppfylt ved at kravene som gjelder for fjernsynssending er oppfylt, dvs. lineær overføring. Der ulike typer tjenester blir tilbudt parallelt, men er klart atskilte tjenester, bør imidlertid dette direktiv få anvendelse på hver av de berørte tjenestene.
- 28) Virkeområdet for dette direktiv bør ikke omfatte elektroniske versjoner av aviser og tidsskrifter.
- 29) Alle kjennetegnene ved en audiovisuell medietjeneste som er fastsatt i definisjonen og forklart i betraktning 21–28, bør foreligge samtidig.
- 30) I sammenheng med fjernsynssending bør begrepet «samtidig visning» også omfatte nesten samtidig visning, på grunn av variasjonene i den korte tidsforskyvningen mellom overføringen og mottaket av sendingen som oppstår av tekniske grunner i forbindelse med overføringsprosessen.
- 31) En vid definisjon av audiovisuell kommersiell kommunikasjon, som imidlertid ikke bør omfatte meldinger om offentlige tjenester og vederlagsfrie innslag om veldedige formål, bør fastsettes i dette direktiv.
- 32) For dette direktivs formål bør «europeiske verker» defineres uten å berøre hver enkelt medlemsstats mulighet til å fastsette en mer detaljert definisjon når det gjelder tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, i samsvar med unionsretten og med hensyn til målene i dette direktiv.
- 33) Opprinnelsesstatsprinsippet bør fortsatt anses som kjernen i dette direktiv, ettersom det er svært viktig for å kunne skape et indre marked. Dette prinsippet bør få anvendelse på alle audiovisuelle medietjenester for å sikre tilbydere av medietjenester den rettssikkerhet som er nødvendig som grunnlag for nye forretningsmodeller og innføringen av slike tjenester. Det er også svært viktig for å sikre fri utveksling av informasjon og audiovisuelle programmer i det indre marked.
- 34) For å fremme en sterk, konkurransedyktig og integrert europeisk audiovisuell industri og øke mediemangfoldet i hele Unionen, bør bare én medlemsstat ha jurisdiksjon over en tilbyder av audiovisuelle medietjenester, og informasjonsmangfold bør være et grunnleggende prinsipp i Unionen.
- 35) Ved å fastsette en rekke praktiske kriterier bør det på en uttømmende måte kunne fastslås at en tilbyder av medietjenester er underlagt bare én medlemsstats jurisdiksjon i forbindelse med tjenesteyting som omfattes av dette direktiv. På bakgrunn av Den europeiske unions domstols rettspraksis og for å unngå tilfeller der det er et tomrom med hensyn til jurisdiksjon, bør likevel etableringskriteriet i henhold til artikkel 49–55 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte være det endelige kriterium for å avgjøre en medlemsstats jurisdiksjon.
- 36) Plikten som påligger opprinnelsesstaten til å føre kontroll med at sendingene er i samsvar med nasjonal lovgivning slik denne er samordnet ved dette direktiv, er etter unionsretten tilstrekkelig til å sikre fri utveksling av sendinger uten at det er nødvendig å foreta ytterligere kontroll på samme grunnlag i medlemsstatene som mottar sendingene. Mottakende medlemsstat kan likevel unntaksvis og på særlige vilkår midlertidig innstille videresending av fjernsynssendinger.
- 37) Restriksjoner på fri levering av audiovisuelle medietjenester på bestilling bør være mulig bare i samsvar med de vilkår og framgangsmåter som motsvarer dem som allerede er fastsatt i artikkel 3 nr. 4, 5 og 6 i direktiv 2000/31/EF.
- 38) Den teknologiske utviklingen, særlig når det gjelder digitale satellittprogrammer, medfører at de utfyllende kriteriene bør tilpasses for å sikre hensiktsmessige regler og en effektiv gjennomføring av reglene og for å gi markedsdeltakerne virkelig kontroll over innholdet i en audiovisuell medietjeneste.

(¹) EFT L 178 av 17.7.2000, s. 1.

- 39) Ettersom dette direktiv gjelder tjenester som tilbyr allmennheten i Unionen, bør det få anvendelse bare på audiovisuelle medietjenester som kan mottas direkte eller indirekte av allmennheten i en eller flere medlemsstater ved hjelp av standard forbrukerutstyr. Det bør overlates til vedkommende nasjonale myndigheter å definere hva som er «standard forbrukerutstyr».
- 40) I artikkel 49–55 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte er det fastsatt at etableringsadgang er en grunnleggende rettighet. Tilbydere av medietjenester bør derfor i alminnelighet stå fritt til å velge hvilken medlemsstat de vil etablere seg i. Domstolen har også understreket at det i henhold til traktaten ikke er forbudt for et foretak å utøve adgangen til å tilby tjenester dersom det ikke tilbyr tjenester i den medlemsstat der det er etablert⁽¹⁾.
- 41) Medlemsstatene bør kunne anvende mer detaljerte eller strengere regler på de områder som samordnes ved dette direktiv, overfor tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, samtidig som de sikrer at disse reglene er i samsvar med allmenne prinsipper i unionsretten. For å kunne håndtere situasjoner der et fjernsynsselskap underlagt en medlemsstats jurisdiksjon leverer en fjernsynssending som helt eller hovedsakelig er rettet mot en annen medlemsstats territorium, vil et krav om samarbeid mellom medlemsstatene og, i tilfelle av omgåelse, en kodifisering av rettspraksis ved Domstolen⁽²⁾, kombinert med en mer effektiv framgangsmåte, være en egnet løsning som tar hensyn til medlemsstatenes interesser uten å skape tvil om hvorvidt opprinnelsesstatsprinsippet anvendes korrekt. Begrepet «regler i allmennhetens interesse» er utviklet av Domstolen i dens rettspraksis i tilknytning til artikkel 43 og 49 i EF-traktaten (nå artikkel 49 og 56 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte) og omfatter blant annet regler for forbrukervern, beskyttelse av mindreårige og kulturpolitikk. Den medlemsstat som anmoder om samarbeid, bør sikre at aktuelle nasjonale særregler objektivt sett er nødvendige, blir anvendt på en måte som sikrer likebehandling og står i forhold til målene som skal nås.
- 42) Når en medlemsstat i enkelttilfeller skal vurdere om en sending fra en tilbyder av medietjenester etablert i en annen medlemsstat helt eller hovedsakelig er rettet mot dens territorium, kan den vise til indikatorer som opprinnelsen til fjernsynsreklamen og/eller abonnementsinntekter,
- tjenestens hovedspråk eller at det foreligger programmer eller kommersiell kommunikasjon som særlig er rettet mot allmennheten i den medlemsstaten der de mottas.
- 43) I henhold til dette direktiv og uten hensyn til anvendelsen av opprinnelsesstatsprinsippet kan medlemsstatene fortsatt treffe tiltak som begrenser fri utveksling av fjernsynssendinger, men bare på de vilkår og etter den framgangsmåte som er fastsatt i dette direktiv. Domstolen har imidlertid konsekvent ment at enhver begrensning i adgangen til å tilby tjenester, som for eksempel unntak fra et grunnleggende prinsipp i traktaten, skal fortolkes restriktivt⁽³⁾.
- 44) I sin melding til Europaparlamentet og Rådet om bedre regelverksutforming for vekst og arbeidsplasser i Den europeiske union la Kommisjonen vekt på at det er nødvendig med en grundig analyse av hvilken metode for utforming av regelverk som er hensiktsmessig, særlig for å fastslå om regelverk er å foretrekke for den aktuelle sektoren og det aktuelle problemet, eller om alternativer som felleskontroll eller egenkontroll bør vurderes. Videre har erfaring vist at både ordninger med felleskontroll og ordninger med egenkontroll, som gjennomføres i samsvar med de ulike rettstradisjonene i medlemsstatene, kan spille en viktig rolle når det gjelder å oppnå et høyt nivå for forbrukervern. Tiltak med sikte på å oppnå mål av allmenn interesse i den framvoksende sektoren for audiovisuelle medietjenester er mer effektive dersom de treffes med aktiv støtte fra tjenestetilbyderne selv. Egenkontroll utgjør dermed en type frivillig initiativ som gjør at markedsdeltakere, partene i arbeidslivet, ikke-statlige organisasjoner eller sammenslutninger kan vedta felles retningslinjer seg imellom og for seg selv.

Medlemsstatene bør, i samsvar med sine ulike rettstradisjoner, erkjenne den rolle effektiv egenkontroll kan spille som en utfyllende del av de lovgivningsmessige og rettslige og/eller administrative ordninger som allerede finnes samt dens nyttige bidrag til å oppnå målene i dette direktiv. Selv om egenkontroll kan være en utfyllende metode for å gjennomføre visse bestemmelser i dette direktiv, bør den imidlertid ikke erstatte den nasjonale lovgivers forpliktelser. Felleskontroll gir i sin enkleste form en rettslig forbindelse mellom egenkontroll og den nasjonale lovgiver i samsvar med medlemsstatenes rettstradisjoner. Felleskontroll bør gi mulighet for at staten kan gripe inn i tilfeller der målene ikke nås. Uten at det berører medlemsstatenes formelle forpliktelser med hensyn til innarbeiding i nasjonal lovgivning, oppmuntres det i dette direktiv til bruk av felleskontroll og egenkontroll. Dette bør verken forplikte medlemsstatene til å opprette ordninger med felleskontroll og/eller egenkontroll eller avbryte eller gå på bekostning av gjeldende initiativer til

⁽¹⁾ Sak C-56/96 VT4 Ltd mot Vlaamse Gemeenschap, samling 1997, s. I-3143, nr. 22 og sak C-212/97 Centros mot Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, samling 1999, s. I-1459, se også sak C-11/95 Kommisjonen mot kongeriket Belgia, samling 1996, s. I-4115 og sak C-14/96 Paul Denuit, samling 1997, s. I-2785.

⁽²⁾ Sak C-212/97 Centros mot Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, angitt ovenfor, sak 33/74 Van Binsbergen mot Bestuur van de Bedrijfsvereniging, samling 1974, s. 1299 og sak C-23/93 TV 10 SA mot Commissariaat voor de Media, samling 1994, s. I-4795, nr. 21.

⁽³⁾ Sak C-355/98 Kommisjonen mot kongeriket Belgia, samling 2000, s. I-1221, nr. 28 og sak C-348/96 Calfa, samling 1999, s. I-11, nr. 23.

- felleskontroll eller egenkontroll som allerede er innført i medlemsstatene og som virker på en effektiv måte.
- 45) På grunn av de audiovisuelle medietjenestenes særlige art, særlig disse tjenestenes innvirkning på hvordan mennesker danner seg meninger, er det svært viktig for brukerne å vite nøyaktig hvem som er ansvarlig for innholdet i disse tjenestene. Det er derfor viktig for medlemsstatene å sikre at brukere når som helst har enkel og direkte tilgang til opplysninger om tilbyderer av medietjenester. Det er opp til hver enkelt medlemsstat å fastsette de praktiske detaljene om hvordan dette målet kan nås uten at det berører andre relevante bestemmelser i unionsretten.
- 46) Retten for funksjonshemmede og eldre til å delta og bli integrert i det sosiale liv og i kulturlivet i Unionen er uløselig knyttet til levering av tilgjengelige audiovisuelle medietjenester. Midlene for å oppnå slik tilgang bør omfatte, men ikke være begrenset til, tegnspråk, teksting, lydbeskrivelse og lett forståelig menystyring.
- 47) «Mediekunnskap» viser til ferdigheter, kjennskap og forståelse som gjør at forbrukere kan bruke mediene på en effektiv og sikker måte. Personer med mediekunnskap kan gjøre velbegrunnede valg, forstå arten av innhold og tjenester og dra fordel av alle muligheter som ny kommunikasjonsteknologi gir. De er bedre i stand til å beskytte seg selv og sine nærmeste mot skadelig eller krenkende materiale. Derfor bør utviklingen av mediekunnskap fremmes i alle lag av samfunnet og framdriften bør følges nøye. Europaparlaments- og rådsrekommendasjon av 20. desember 2006 om vern av mindreårige og menneskeverdet, og om tilvarsretten i samband med konkurranseevna til den europeiske industrien for audiovisuelle tenester og direktekopla informasjonstenester⁽¹⁾ inneholder allerede en rekke mulige tiltak for å fremme mediekunnskap, som for eksempel videreutdanning av lærere og instruktører, særlig opplæring om Internett for barn fra de er svært små, herunder undervisningstimer som er åpne for foreldrene, eller tilrettelegging av nasjonale kampanjer rettet mot borgerne gjennom alle kommunikasjonsmedier, for å gi opplysninger om ansvarlig bruk av Internett.
- 48) Retten til å kringkaste begivenheter av stor interesse for allmennheten kan erverves med enerett av fjernsynsselskaper. Det er imidlertid svært viktig å fremme mangfoldet i nyhetsproduksjon og programsammensetning i hele Unionen og å overholde prinsippene som er anerkjent i artikkel 11 i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter.
- 49) Det er av avgjørende betydning at medlemsstatene kan treffe tiltak for å beskytte retten til informasjon og sikre allmennheten bred adgang til videresendte fjernsynssendinger av nasjonale eller ikke-nasjonale begivenheter som har vesentlig samfunnsmessig betydning, for eksempel olympiske leker og verdensmesterskap eller europamesterskap i fotball. For dette formål beholder medlemsstatene retten til å treffe tiltak som er forenlige med unionsretten, med henblikk på å regulere utøvelsen av eneretten til å kringkaste slike begivenheter gjennom fjernsynsselskaper som er underlagt deres jurisdiksjon.
- 50) Det bør treffes tiltak innenfor en unionsramme for å unngå eventuell juridisk usikkerhet og vridning av markedsvilkårene og for å forene fri bevegelighet for fjernsynstjenester med behovet for å hindre en eventuell omgåelse av nasjonale tiltak som er truffet for å beskytte en rettmessig allmenn interesse.
- 51) Det bør særlig fastsettes bestemmelser om fjernsynsselskapenes utøvelse av den enerett de måtte ha kjøpt til å kringkaste begivenheter som anses å ha vesentlig samfunnsmessig betydning i en annen medlemsstat enn den medlemsstat hvis myndighet fjernsynsselskapene er underlagt. For at spekulativt oppkjøp av rettigheter med henblikk på å omgå nasjonale tiltak skal kunne forhindres, bør de aktuelle bestemmelsene få anvendelse på avtaler som er inngått etter kunngjøringen av europaparlaments- og rådsdirektiv 97/36/EF⁽²⁾, og som gjelder begivenheter som finner sted etter at det er trådt i kraft. Dersom avtaler inngått før kunngjøringen av dette direktiv fornyes, anses de som nye avtaler.
- 52) Begivenheter av vesentlig samfunnsmessig betydning bør for dette direktivs formål oppfylle visse kriterier, det vil si de må være ekstraordinære begivenheter som er av interesse for allmennheten i Unionen eller i en bestemt medlemsstat eller i en betydelig del av en bestemt medlemsstat, og som på forhånd er tilrettelagt av en arrangør som etter loven har rett til selge rettigheter i forbindelse med denne begivenheten.
- 53) I dette direktiv menes med «vederlagsfritt fjernsyn» kringkasting gjennom en offentlig eller kommersiell kanal av programmer som er tilgjengelige for allmennheten uten annen betaling enn den kringkastingsfinansiering som er mest utbredt i den enkelte medlemsstat (for eksempel kringkastingsavgift og/eller abonnementsavgift til et kabelselskap).
- 54) Medlemsstatene kan fritt treffe alle tiltak de anser nødvendige når det gjelder audiovisuelle medietjenester fra tredjestater som ikke oppfyller vilkårene fastsatt i artikkel 2, forutsatt at de er forenlige med unionsretten og Unionens internasjonale forpliktelser.

⁽¹⁾ EUT L 378 av 27.12.2006, s. 72.

⁽²⁾ EFT L 202 av 30.7.1997, s. 60.

55) For å beskytte den grunnleggende friheten til å motta informasjon og for å sikre at interessene til seerne i Unionen beskyttes fullt ut, bør de som har enerett til fjernsynssending av en begivenhet av stor interesse for allmennheten, gi andre fjernsynsselskaper rett til å bruke korte utdrag i generelle nyhetsprogrammer på rettferdige og rimelige vilkår som ikke innebærer forskjellsbehandling, idet det tas behørig hensyn til eneretter. Slike vilkår bør meddeles i så god tid før en begivenhet av stor interesse for allmennheten at andre får tilstrekkelig tid til å utøve sin rett. Et fjernsynsselskap bør kunne utøve denne retten gjennom en mellommann som uttrykkelig opptrer på dettes vegne i hvert enkelt tilfelle. Slike korte utdrag kan benyttes i EU-dekkende sendinger av alle kanaler, herunder rene sportskanaler, og bør ikke overstige 90 sekunder. Retten til tilgang til korte utdrag bør gjelde over landegrensene bare når det er nødvendig. Et fjernsynsselskap bør derfor først søke om tilgang fra et fjernsynsselskap som er etablert i samme medlemsstat og har enerett til begivenheten av stor interesse for allmennheten.

Begrepet «generelle nyhetsprogrammer» bør ikke omfatte samling av korte utdrag til underholdningsprogrammer. Opprinnelsesstatsprinsippet bør få anvendelse på både tilgang til og sending av slike korte utdrag. I et tilfelle som gjelder sending over landegrensene, betyr dette at de forskjellige lovgivninger bør anvendes i tur og orden. For det første, når det gjelder tilgang til korte utdrag, bør lovgivningen i den medlemsstat der fjernsynsselskapet som leverer det opprinnelige signalet (dvs. gir tilgang) er etablert, få anvendelse. Dette er vanligvis den medlemsstat der den aktuelle begivenheten finner sted. Dersom en medlemsstat har etablert en likeverdig ordning for tilgang til den aktuelle begivenheten, bør lovgivningen i denne medlemsstaten få anvendelse i alle tilfeller. For det annet, når det gjelder sending av korte utdrag, bør lovgivningen i den medlemsstat der fjernsynsselskapet som sender de korte utdragene er etablert, få anvendelse.

56) Kravene i dette direktiv som gjelder tilgang til begivenheter av stor interesse for allmennheten med hensyn til korte nyhetsinnslag, bør ikke berøre europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/29/EF av 22. mai 2001 om harmonisering av visse sider ved opphavsrett og nærstående rettigheter i informasjonssamfunnet⁽¹⁾ og relevante internasjonale konvensjoner på området opphavsrett og nærstående rettigheter. Medlemsstatene bør legge forholdene til rette for tilgang til begivenheter av stor interesse for allmennheten ved å gi tilgang til fjernsynsselskapets signal i henhold til dette direktiv. De kan i henhold til dette direktiv imidlertid velge andre tilsvarende midler. Slike midler omfatter blant annet å gi tilgang til stedet for disse begivenhetene før det gis tilgang til signalet. Fjernsynsselskaper bør ikke hindres i å inngå mer detaljerte avtaler.

57) Det bør sikres at tilbydere av medietjenester kan fortsette praksisen med å levere sine direkte fjernsynssendte nyhetsprogrammer på bestilling etter direktesendingen, uten å måtte skreddersy det enkelte programmet ved å utelate de korte utdragene. Denne muligheten bør begrenses til levering på bestilling av det identiske fjernsynsprogrammet av samme tilbyder av medietjenester, slik at det ikke kan benyttes til å skape nye forretningsmodeller for bestillingstjenester på grunnlag av korte utdrag.

58) Audiovisuelle medietjenester på bestilling er forskjellige fra fjernsynssendinger med hensyn til de valg- og kontrollmuligheter brukeren har, og med hensyn til den innvirkning de har på samfunnet⁽²⁾. Dette berettiger at det fastsettes mindre strenge regler for audiovisuelle medietjenester på bestilling, som bør være i samsvar med bare de grunnleggende reglene fastsatt i dette direktiv.

59) Tilgjengeligheten av skadelig innhold i audiovisuelle medietjenester er et viktig spørsmål for lovgivere, medieindustrien og foreldre. Det vil også komme nye utfordringer, særlig i tilknytning til nye plattformer og nye produkter. Det er derfor nødvendig å ha regler for å verne om mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling og menneskeverdet i alle audiovisuelle medietjenester, herunder audiovisuell kommersiell kommunikasjon.

60) Tiltak som treffes for å verne om mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling og menneskeverdet bør nøye veies opp mot den grunnleggende ytringsfriheten som er fastsatt i Den europeiske unions pakt om grunnleggende rettigheter. Målet med disse tiltakene, som for eksempel bruk av personlige identifikasjonsnumre (PIN-koder), filtreringssystemer eller merking, bør derfor være å sikre tilstrekkelig vern av mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling og menneskeverdet, særlig når det gjelder audiovisuelle medietjenester på bestilling. I rekommendasjonen om vern av mindreårige og menneskeverdet og om retten til beriktigelse er betydningen av filtreringssystemer og merking allerede anerkjent, og den omfatter en rekke mulige tiltak til beste for mindreårige, som for eksempel systematisk å gi brukere tilgang til et effektivt filtreringssystem som kan ajourføres og er lett å bruke, når de tegner abonnement hos en tilgangslieferandør, eller å utstyre tilgang til tjenester som særlig er beregnet på barn, med automatiske filtreringssystemer.

⁽¹⁾ EFT L 167 av 22.6.2001, s. 10.

⁽²⁾ Sak C-89/04 Mediakabel BV mot Commissariaat voor de Media, samling 2005, s. I-4891.

- 61) Tilbydere av medietjenester underlagt medlemsstatenes jurisdiksjon bør i alle tilfeller være underlagt et forbud mot spredning av barnepornografi i samsvar med bestemmelsene i Rådets rammebeslutning 2004/68/JIS av 22. desember 2003 om bekjempelse av seksuell utnyttning av barn og barnepornografi⁽¹⁾.
- 62) Ingen av bestemmelsene i dette direktiv som gjelder vern av mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling og menneskeverdet, krever nødvendigvis at de tiltak som treffes for å verne disse interessene bør gjennomføres gjennom offentlige organers forhåndskontroll av audiovisuelle medietjenester.
- 63) En samordning er nødvendig for å gjøre det lettere for personer og industrier som produserer kulturorienterte fjernsynsprogrammer, å starte og utøve sin virksomhet.
- 64) Når det gjelder visning av europeiske audiovisuelle produksjoner, har minstekrav som får anvendelse på alle offentlige og private fjernsynsselskaper i Unionen, vært et middel til å fremme produksjon, uavhengig produksjon og distribusjon i ovennevnte industrier og utfyller andre tiltak som allerede er eller vil bli foreslått i samme øyemed.
- 65) For at medlemsstatenes fjernsynsproduksjoner skal kunne tjene inn de nødvendige investeringene som er foretatt, er det derfor nødvendig å skape markeder som er store nok, ikke bare ved å innføre felles regler som åpner nasjonale markeder, men også ved å arbeide for at størstedelen av fjernsynssendinger i samtlige medlemsstater skal bestå av europeiske produksjoner, hver gang dette er mulig og kan skje på en hensiktsmessig måte. For å gjøre det mulig å overvåke anvendelsen av slike regler og gjennomføre målsettingene skal medlemsstatene framlegge rapport for Kommisjonen om anvendelsen av dette direktivs bestemmelser om hvor stor andel av sendetiden som skal forbeholdes europeiske verker og uavhengige produksjoner. Ved beregningen av slike andeler bør det tas hensyn til den særlige situasjonen i Hellas og Portugal. Kommisjonen bør gjøre de øvrige medlemsstater kjent med hver medlemsstats rapport, eventuelt vedlagt en uttalelse som særlig tar hensyn til framgangen som er gjort i forhold til tidligere år, førstegangsvisningenes andel av programsammensetningen, særlige omstendigheter for nye fjernsynsselskaper og den spesielle situasjonen i stater med lav audiovisuell produksjonskapasitet eller begrenset språkområde.
- 66) Det er viktig å finne fram til hensiktsmessige virkemidler og framgangsmåter som er i samsvar med unionsretten, og som fremmer gjennomføringen av målene i dette direktiv med sikte på å treffe tiltak egnet til å stimulere virksomheten og utviklingen innen audiovisuell produksjon og distribusjon i Europa, særlig i stater med lav produksjonskapasitet eller med begrenset språkområde.
- 67) Andelen av europeiske verker må oppnås samtidig som økonomiske realiteter tas i betraktning. Det er derfor nødvendig med en ordning som tar sikte på gradvis å nå dette mål.
- 68) En plikt til å avsette en viss del av programtilbudet, i den grad det er mulig, for uavhengige produksjoner laget av produsenter som er uavhengige av fjernsynsselskapene, vil stimulere framveksten av nye kilder til fjernsynsproduksjon, særlig små og mellomstore bedrifter. Det vil gi nye muligheter og nye markeder for skapende virksomhet, for kulturorienterte yrker og for kulturarbeidere.
- 69) Audiovisuelle medietjenester på bestilling har potensial til delvis å erstatte fjernsynssending. Følgelig bør de, når det er praktisk mulig, fremme produksjon og distribusjon av europeiske verker og dermed bidra aktivt til å fremme kulturelt mangfold. Slik støtte til europeiske verker kan for eksempel ha form av økonomiske bidrag fra slike tjenester til produksjon av og erverv av rettigheter til europeiske verker, en minsteandel av europeiske verker i bestillingsvideokataloger eller en attraktiv presentasjon av europeiske verker i elektroniske programoversikter. Det er viktig å gjennomgå regelmessig anvendelsen av bestemmelsene om å fremme europeiske verker gjennom audiovisuelle medietjenester. Innenfor rammen av de rapporter som er fastsatt i dette direktiv, bør medlemsstatene også særlig ta hensyn til det økonomiske bidraget fra slike tjenester til produksjon og erverv av rettigheter til europeiske verker, andelen av europeiske verker i kataloger over audiovisuelle medietjenester samt det faktiske forbruket av europeiske verker som slike tjenester tilbyr.
- 70) Når medlemsstatene gjennomfører artikkel 16, bør de oppmuntre fjernsynsselskaper til å inkludere en tilstrekkelig andel av samproduserte europeiske verker eller av europeiske verker som ikke har sin opprinnelse i vedkommende medlemsstat.
- 71) Når medlemsstatene definerer «produsent som er uavhengig av fjernsynsselskaper», som omhandlet i artikkel 17, bør de ta behørig hensyn til kriterier som eierskap av produksjonsselskapet, hvor mange programmer som leveres til samme fjernsynsselskap og eierskap av sekundære rettigheter.
- 72) Bestemmelsene i artikkel 16 og 17 bør ikke få anvendelse på kanaler som sender programmer utelukkende på et språk som ikke er et av medlemsstatenes språk. Dersom ett eller flere slike språk dekker en vesentlig del av, men ikke hele kanalens sendetid, bør artikkel 16 og 17 ikke få anvendelse på denne del av sendetiden.

(¹) EUT L 13 av 20.1.2004, s. 44.

- 73) Nasjonale støtteordninger for å fremme utviklingen av europeisk produksjon vil kunne anvendes i den utstrekning de er i samsvar med unionsretten.
- 74) Målet om støtte til europeisk audiovisuell produksjon kan nås i medlemsstatene innenfor rammen av organiseringen av deres audiovisuelle medietjenester, bl.a. ved å pålegge visse tilbydere av audiovisuelle tjenester å ivareta allmennhetens interesser, herunder plikt til å bidra betydelig til investering i europeiske produksjoner.
- 75) Tilbydere av medietjenester, programskapere, produsenter, opphavsmenn og andre sakkyndige bør oppmuntres til å utarbeide mer detaljerte konsepter og strategier med sikte på å utvikle europeisk audiovisuell produksjon i form av spillefilm rettet mot et internasjonalt publikum.
- 76) Det er viktig å sikre at filmverker sendes innenfor perioder avtalt mellom rettighetshavere og tilbydere av medietjenester.
- 77) Spørsmålet om fastsettelse av særlige frister for de ulike former for visning av kinematografiske verker må i første rekke avgjøres i avtalene mellom de berørte parter eller de aktuelle representanter for bransjen.
- 78) For å legge forholdene til rette for en aktiv politikk til fordel for et bestemt språk står det medlemsstatene fritt å fastsette nærmere eller strengere regler på grunnlag av språklige kriterier så lenge reglene er i samsvar med unionsretten og særlig ikke får anvendelse på videresending av programmer som har sin opprinnelse i andre medlemsstater.
- 79) Tilgjengeligheten av audiovisuelle medietjenester på bestilling øker forbrukernes valgmuligheter. Detaljerte regler som styrer audiovisuell kommersiell kommunikasjon for audiovisuelle medietjenester på bestilling, synes derfor verken å være berettiget eller hensiktsmessig fra et teknisk synspunkt. Likevel bør all audiovisuell kommersiell kommunikasjon ikke bare overholde reglene for identifisering, men også et grunnleggende sett kvalitetsregler for å nå klare mål knyttet til den offentlige orden.
- 80) Som Kommisjonen har erkjent i sin fortolkende melding om visse sider ved bestemmelsene om fjernsynsreklame i «fjernsyn uten grenser»-direktivet⁽¹⁾, har utviklingen av nye reklameteknikker og nyskaping innenfor markedsføring skapt nye effektive muligheter for audiovisuell kommersiell kommunikasjon i tradisjonelle kringkastingstjenester, som kan gi dem mulighet til bedre å konkurrere på like vilkår med nyskapende bestillingstjenester.
- 81) Den kommersielle og teknologiske utviklingen gir brukerne flere valgmuligheter og mer ansvar når de bruker audiovisuelle medietjenester. For fortsatt å stå i forhold til målene av allmenn interesse bør eventuelle regler tillate en viss grad av fleksibilitet når det gjelder fjernsynssending. Prinsippet om atskillelse bør begrenses til fjernsynsreklame og telekjøp, og produkt plassering bør tillates under visse forhold, med mindre en medlemsstat bestemmer noe annet. Dersom produkt plasseringen er skjult, bør den imidlertid forbys. Prinsippet om atskillelse bør ikke hindre bruken av ny reklameteknikk.
- 82) Bortsett fra den praksis som omfattes av dette direktiv, får europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF av 11. mai 2005 om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere i det indre marked⁽²⁾ anvendelse på urimelig handelspraksis, så som villedende og aggressiv praksis som forekommer i audiovisuelle medietjenester. I tillegg bør europaparlaments- og rådsdirektiv 2003/33/EF av 26. mai 2003 om tilnærming av lovene og forskriftene i medlemsstatene om reklame for og sponing av tobakksvarer⁽³⁾, som forbyr reklame for og sponing av sigaretter og andre tobakksvarer i trykte medier, informasjonssamfunnstjenester og radiosendinger, ikke berøre dette direktiv, i lys av særtrekkene ved audiovisuelle medietjenester. Artikkel 88 nr. 1 i europaparlaments- og rådsdirektiv 2001/83/EF av 6. november 2001 om innføring av et fellesskapsregelverk for legemidler for mennesker⁽⁴⁾, som forbyr reklame rettet mot allmennheten for visse legemidler, får anvendelse som fastsatt i nr. 5 i nevnte artikkel, uten at det berører artikkel 21 i dette direktiv. Dette direktiv bør heller ikke berøre europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1924/2006 av 20. desember 2006 om ernærings- og helsepåstander om næringsmidler⁽⁵⁾.
- 83) For å sikre at forbrukernes interesser som fjernsynsseere er helt og fullt ut ivarettatt, er det av avgjørende betydning at fjernsynsreklame er underlagt en rekke minsteregler og -normer, og at medlemsstatene har adgang til å fastsette nærmere eller strengere regler og i visse tilfeller andre vilkår for fjernsynsselskaper underlagt deres myndighet.
- 84) I forbindelse med sendinger som utelukkende er beregnet på å mottas innenlands, og som verken direkte eller indirekte kan mottas i en eller flere andre medlemsstater, bør medlemsstatene kunne fastsette andre vilkår for reklameinnslag og andre grenser for reklamens omfang for å fremme kringkasting av sendinger av denne art, så lenge det skjer i samsvar med unionsretten.

⁽¹⁾ EUT C 102 av 28.4.2004, s. 2.

⁽²⁾ EUT L 149 av 11.6.2005, s. 22.

⁽³⁾ EUT L 152 av 20.6.2003, s. 16.

⁽⁴⁾ EFT L 311 av 28.11.2001, s. 67.

⁽⁵⁾ EUT L 404 av 30.12.2006, s. 9.

- 85) Tatt i betraktning de økte mulighetene for seere til å unngå reklame ved bruk av ny teknologi som digitale personlige videoopptakere og et større utvalg av kanaler, er det ikke berettiget å fastsette detaljerte regler for plassering av reklameinnslag for å beskytte seerne. Den tillatte mengde reklame per time bør ikke økes, men dette direktiv bør gi fjernsynsselskapene fleksibilitet når det gjelder plassering av reklameinnslag når dette ikke på unødig måte virker forstyrrende på helheten i det enkelte program.
- 86) Dette direktiv har som mål å sikre europeisk fjernsyns særlige karakter, der reklameinnslagene fortrinnsvis plasseres mellom programmene, og begrenser derfor mulige avbrudd i filmverker og filmer som er laget for fjernsyn, samt avbrudd i enkelte programkategorier som trenger særlig beskyttelse.
- 87) Det bør fastsettes en grense på 20 % fjernsynsreklame og telekjøp per klokke time, også i beste sendetid. Begrepet «reklameinnslag på fjernsyn» bør forstås som fjernsynsreklame i henhold til artikkel 1 nr. 1) bokstav i), som har en varighet på høyst 12 minutter.
- 88) Det er nødvendig å forby all audiovisuell kommersiell kommunikasjon for sigaretter og andre tobakksvarer, også indirekte audiovisuell kommersiell kommunikasjon som, uten at tobakksvarens navn nevnes uttrykkelig, prøver å omgå forbudet ved å bruke varenavn, symboler og andre kjennetegn for tobakksvarer eller foretak dersom foretakets kjente virksomhet eller hovedvirksomhet omfatter produksjon eller salg av slike varer.
- 89) Det er også nødvendig å forby all audiovisuell kommersiell kommunikasjon som gjelder legemidler og medisinsk behandling som er reseptpliktig i medlemsstaten hvis myndighet tilbyderen av medietjenester er underlagt, og fastsette strenge kriterier for fjernsynsreklame for alkoholholdige produkter.
- 90) Skjult audiovisuell kommersiell kommunikasjon er en praksis som forbyes ved dette direktiv på grunn av sin negative innvirkning på forbrukerne. Forbudet mot skjult audiovisuell kommersiell kommunikasjon bør ikke omfatte rettmessig produktplassering innenfor rammen av dette direktiv, dersom seeren er tilstrekkelig informert om produktplasseringen. Dette kan gjøres ved å opplyse om at produktplassering skjer i et bestemt program, for eksempel ved hjelp av en nøytral logo.
- 91) Produktplassering er en realitet i filmverker og audiovisuelle verker produsert for fjernsyn. For å sikre like vilkår og dermed bedre konkurransevnen til den europeiske medieindustrien er det nødvendig å vedta regler for produktplassering. Definisjonen av produktplassering fastsatt i dette direktiv bør omfatte enhver form for audiovisuell kommersiell kommunikasjon som innebærer at en vare, tjeneste eller varemerket for varen eller tjenesten forekommer ved at det inngår i et program, eller det vises til det, mot betaling eller lignende vederlag. Gratis levering av varer eller tjenester, som for eksempel produksjonsrekvisita eller premier, bør betraktes som produktplassering bare dersom de aktuelle varene eller tjenestene har en betydelig verdi. Produktplassering bør være underlagt de samme kvalitetsreglene og restriksjonene som gjelder for audiovisuell kommersiell kommunikasjon. Det avgjørende kriteriet som skiller sponning fra produktplassering, er at ved produktplassering inngår henvisningen til et produkt i handlingen i et program, noe som er grunnen til at definisjonen i artikkel 1 nr. 1 bokstav m) inneholder ordlyden «ved at det inngår i et program, eller det vises til det». Henvisninger til en sponsor kan derimot vises i løpet av et program, men er ikke en del av handlingen.
- 92) Produktplassering bør i prinsippet være forbudt. Det bør imidlertid være unntak for visse programmer på grunnlag av en positivliste. En medlemsstat bør helt eller delvis kunne reservere seg mot disse unntakene, for eksempel ved bare å tillate produktplassering i programmer som ikke helt og holdent er produsert i vedkommende medlemsstat.
- 93) Videre bør sponning og produktplassering være forbudt dersom det påvirker innholdet i programmer på en slik måte at det påvirker ansvaret og den redaksjonelle uavhengigheten til tilbyderen av medietjenester. Dette er tilfellet når det gjelder tematisk plassering.
- 94) Medlemsstatene er, i samsvar med de plikter de er pålagt ved traktaten om Den europeiske unions virkemåte, ansvarlige for at dette direktiv gjennomføres på en effektiv måte. De står fritt til å velge hensiktsmessige virkemidler i samsvar med sine rettstradisjoner og etablerte strukturer, særlig den form vedkommende uavhengige reguleringsmyndigheter i medlemsstaten skal ha, slik at de kan utføre sitt arbeid med gjennomføringen av dette direktiv på en upartisk og åpen måte. Nærmere bestemt bør de virkemidlene som medlemsstatene velger, bidra til å fremme mediemangfold.
- 95) Et nært samarbeid mellom vedkommende reguleringsmyndigheter i medlemsstatene og Kommisjonen er nødvendig for å sikre riktig anvendelse av dette direktiv. Likedan er nært samarbeid mellom medlemsstatene og mellom medlemsstatenes reguleringsmyndigheter særlig viktig når det gjelder den innvirkning som fjernsynsselskaper etablert i en medlemsstat kan ha på en annen medlemsstat. Dersom framgangsmåter for konsesjon er fastsatt i nasjonal lovgivning, og dersom flere enn én medlemsstat er berørt, er det ønskelig at kontakt mellom de respektive organene finner sted før slik konsesjon gis. Samarbeidet bør omfatte alle områder som samordnes ved dette direktiv.

- 96) Det er nødvendig å presisere at selvfremmende virksomhet er en særskilt form for reklame som fjernsynsselskapet bruker til å fremme sine egne produkter, tjenester, programmer eller kanaler. Særlig forhåndsklipp («trailere») som består av utdrag av programmer, bør behandles som programmer.
- 97) Den daglige sendetiden som er avsatt til meldinger fra fjernsynsselskap i forbindelse med dets egne programmer og tilleggsprodukter direkte avledet av disse programmene eller til meldinger om offentlige tjenester og til vederlagsfrie innslag om veldedige formål, bør ikke inngå i den maksimale sendetid per dag eller per time som kan avsettes til reklame og telekjøp.
- 98) For å unngå konkurransevridning bør dette unntak begrenses til å gjelde meldinger om produkter som på samme tid oppfyller vilkåret om å være et tilleggsprodukt og vilkåret om å være direkte avledet av de berørte programmene. Uttrykket «tilleggsprodukt» betegner produkter som uttrykkelig er beregnet på å gi seerne mulighet til å få fullt utbytte av disse programmene, eventuelt på interaktivt grunnlag.
- 99) Med henblikk på utviklingen innen telekjøp, som utgjør en betydelig økonomisk virksomhet for samtlige markedsdeltakere og en reell avsetningsmulighet for varer og tjenester i Unionen, er det viktig å sikre et høyt nivå av forbrukervern ved at det innføres egnede standarder for disse sendingenes form og innhold.
- 100) Når vedkommende nasjonale myndigheter overvåker gjennomføringen av relevante bestemmelser, må de når det gjelder kanaler som ikke utelukkende er viet telekjøp, kunne skille mellom på den ene side sendetiden avsatt til telekjøp, reklameinnslag og andre former for reklame, og på den annen side sendetiden avsatt til telekjøpvinduer. Det er derfor nødvendig og tilstrekkelig at hvert telekjøpvindu klart kan identifiseres ved optiske og akustiske midler, i det minste ved vinduets begynnelse og slutt.
- 101) Dette direktiv får anvendelse på kanaler som utelukkende er viet telekjøp eller selvfremmende virksomhet, uten tradisjonelle programmer som nyheter, sport, film, dokumentarfilm og drama, bare for dette direktivs formål og med forbehold for at slike kanaler hører inn under virkeområdet for andre unionsdokumenter.
- 102) Selv om fjernsynsselskapene vanligvis plikter å påse at det i sendingene gis en lojal framstilling av fakta og hendelser, er det likevel viktig å pålegge dem bestemte plikter når det gjelder retten til beriktigelse eller tilsvarende tiltak, slik at enhver hvis rettmessige interesser krenkes ved anførsler i et fjernsynsprogram, faktisk kan gjøre disse rettighetene gjeldende.
- 103) Retten til beriktigelse er en egnet klageadgang i forbindelse med fjernsynssending og vil også kunne benyttes i et direktekopleth miljø. Rekommandasjonen om vern av mindreårige og menneskeverdet og om retten til beriktigelse omfatter allerede egnede retningslinjer for gjennomføring av tiltak i nasjonal lovgivning eller praksis for i tilstrekkelig grad å sikre retten til beriktigelse eller tilsvarende klageadgang i tilknytning til direktekoplede medier.
- 104) Ettersom målene for dette direktiv, som er å skape et område uten indre grenser for audiovisuelle medietjenester og samtidig sikre et høyt nivå for vern av mål av allmenn interesse, særlig vern av mindreårige og menneskeverdet, samt å fremme rettighetene til funksjonshemmede, ikke kan nås i tilstrekkelig grad av medlemsstatene og derfor på grunn av dette direktivs omfang og virkninger bedre kan nås på unionsplan, kan Unionen treffe tiltak i samsvar med nærhetsprinsippet som fastsatt i artikkel 5 i traktaten om Den europeiske union. I samsvar med forholdsmessighetsprinsippet fastsatt i nevnte artikkel går dette direktiv ikke lenger enn det som er nødvendig for å nå disse målene.
- 105) Dette direktiv berører ikke medlemsstatenes forpliktelser med hensyn til fristene for innarbeiding i nasjonal lovgivning av direktivene som er angitt i vedlegg I del B —

VEDTATT DETTE DIREKTIV:

KAPITTEL I

DEFINISJONER

Artikkel 1

1. I dette direktiv menes med:
 - a) «audiovisuell medietjeneste»
 - i) en tjeneste som definert i artikkel 56 og 57 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte, som er underlagt det redaksjonelle ansvaret til en tilbyder av medietjenester, og som har som hovedformål å levere programmer med sikte på å informere, underholde eller opplyse allmennheten via elektroniske kommunikasjonsnett som definert i artikkel 2 bokstav a) i direktiv 2002/21/EF. En slik audiovisuell medietjeneste er enten en fjernsynssending som definert i bokstav e) i dette nummer eller en audiovisuell medietjeneste på bestilling som definert i bokstav g) i dette nummer,
 - ii) audiovisuell kommersiell kommunikasjon,

- b) «program» levende bilder med eller uten lyd som utgjør ett enkelt innslag innenfor en programoversikt eller en katalog utarbeidet av en tilbyder av medietjenester, med en form og et innhold som er sammenlignbart med form og innhold i fjernsynssendinger. Eksempler på programmer er spillefilmer, idrettsarrangementer, komedier, dokumentarprogrammer, barneprogrammer og dramaproduksjoner,
- c) «redaksjonelt ansvar» utøvelse av faktisk kontroll både over utvelgningen av programmene og tilretteleggingen av dem, enten i en kronologisk programoversikt når det gjelder fjernsynssendinger, eller i en katalog når det gjelder audiovisuelle medietjenester på bestilling. Redaksjonelt ansvar innebærer ikke nødvendigvis noe juridisk ansvar i henhold til nasjonal lovgivning for innholdet som leveres eller tjenestene som ytes,
- d) «tilbyder av medietjenester» den fysiske eller juridiske person som har redaksjonelt ansvar for valget av audiovisuelt innhold i den audiovisuelle medietjenesten, og som bestemmer hvordan dette skal tilrettelegges,
- e) «fjernsynssending» (dvs. en lineær audiovisuell medietjeneste) en audiovisuell medietjeneste som leveres av en tilbyder av medietjenester for samtidig visning av programmer på grunnlag av en programoversikt,
- f) «fjernsynsselskap» en tilbyder av medietjenester som leverer fjernsynssendinger,
- g) «audiovisuell medietjeneste på bestilling» (dvs. en ikke-lineær audiovisuell medietjeneste) en audiovisuell medietjeneste som leveres av en tilbyder av medietjenester for visning av programmer på et tidspunkt som brukeren velger og på dennes anmodning, på grunnlag av en programkatalog som er valgt ut av tilbyderen av medietjenester,
- h) «audiovisuell kommersiell kommunikasjon» bilder med eller uten lyd som er utformet for å fremme, direkte eller indirekte, varene eller tjenestene eller omdømmet til en fysisk eller juridisk person som driver økonomisk virksomhet. Slike bilder følger med eller inngår i et program mot betaling eller lignende vederlag, eller for selvfremmende formål. Former for audiovisuell kommersiell kommunikasjon omfatter blant annet fjernsynsreklame, sponing, telekjøp og produktplassering,
- i) «fjernsynsreklame» enhver meddelelse uansett form som sendes over fjernsyn, enten mot betaling eller lignende vederlag eller for å fremme egen virksomhet, av et offentlig eller privat foretak eller av en fysisk person i forbindelse med handels-, industri- og håndverksvirksomhet eller virksomhet i frie yrker for å fremme levering av varer eller tjenester, herunder fast eiendom, rettigheter og forpliktelser, mot betaling,
- j) «skjult audiovisuell kommersiell kommunikasjon» muntlig eller visuell presentasjon i programmer av en vareprodusents eller en tjenesteleverandørs varer, tjenester, navn, varemerke eller virksomhet, når slik presentasjon skjer bevisst i reklameøyemed fra tilbyderen av medietjenesters side og vil kunne vilde allmennheten med hensyn til presentasjonens art. Slik presentasjon skal særlig anses som tilsiktet dersom den skjer mot betaling eller lignende vederlag,
- k) «sponing» ethvert bidrag fra et offentlig eller privat foretak eller en fysisk person som ikke tilbyr audiovisuelle medietjenester eller produserer audiovisuelle verker, til finansiering av audiovisuelle medietjenester eller programmer, med sikte på å fremme foretakets eller personens navn, varemerke, omdømme, virksomhet eller produkter,
- l) «telekjøp» direkte tilbud som kringkastes til allmennheten med sikte på levering av varer og tjenester, herunder fast eiendom, rettigheter og forpliktelser, mot betaling,
- m) «produktplassering» enhver form for audiovisuell kommersiell kommunikasjon som innebærer at en vare, tjeneste eller varemerket for varen eller tjenesten forekommer ved at det inngår i et program, eller det vises til det, mot betaling eller lignende vederlag,
- n) «europeiske verker»
- i) verker som har sin opprinnelse i medlemsstatene,
- ii) verker som har sin opprinnelse i europeiske tredjestater som er part i Den europeiske konvensjon om fjernsyn over landegrensene, vedtatt av Europarådet, dersom verkene oppfyller vilkårene i nr. 3,
- iii) verker som er samprodusert innenfor rammen av avtaler om den audiovisuelle sektoren mellom Unionen og tredjestater, og som oppfyller vilkårene som er definert i hver av disse avtalene,
2. Nr. 1 bokstav n) ii) og iii) får anvendelse under forutsetning av at verker som har sin opprinnelse i medlemsstatene, ikke blir utsatt for diskriminerende tiltak i de berørte tredjestater.
3. Verker nevnt i nr. 1 bokstav n) i) og ii) er verker som hovedsakelig er laget med medvirkning av opphavsmenn og medarbeidere bosatt i en eller flere stater angitt i disse bestemmelsene, dersom verkene oppfyller ett av følgende tre vilkår:
- i) de er laget av en eller flere produsenter etablert i en eller flere av disse statene,

- ii) produksjonen av verkene overvåkes og kontrolleres faktisk av en eller flere produsenter etablert i en eller flere av disse statene eller
- iii) samprodusenter i disse statene står for størstedelen av de samlede samproduksjonskostnadene, og samproduksjonen styres ikke av en eller flere produsenter etablert utenfor disse statene.

4. Verker som ikke er europeiske verker i henhold til nr. 1 bokstav n), men som er produsert innenfor rammen av bilaterale samproduksjonsavtaler inngått mellom medlemsstater og tredjestater, skal anses som europeiske verker, forutsatt at samprodusentene fra Unionen dekker størstedelen av de samlede produksjonskostnadene, og at produksjonen ikke blir styrt av en eller flere produsenter etablert utenfor medlemsstatenes territorium.

KAPITTEL II

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

Artikkel 2

1. Hver medlemsstat skal sikre at alle audiovisuelle medietjenester som sendes av tilbydere av medietjenester underlagt vedkommende medlemsstats jurisdiksjon, er i samsvar med reglene i gjeldende lovgivning for audiovisuelle medietjenester beregnet på allmennheten i denne medlemsstat.

2. For dette direktivs formål skal tilbydere av medietjenester være underlagt en medlemsstats jurisdiksjon dersom

- a) de er etablert i denne medlemsstaten i samsvar med nr. 3,
- b) de omfattes av nr. 4.

3. For dette direktivs formål skal en tilbyder av medietjenester anses som etablert i en medlemsstat i følgende tilfeller:

- a) Tilbyderen av medietjenester har sitt hovedkontor i vedkommende medlemsstat, og redaksjonelle avgjørelser om de audiovisuelle medietjenestene tas i vedkommende medlemsstat.
- b) Dersom tilbyderen av medietjenester har sitt hovedkontor i én medlemsstat, men redaksjonelle avgjørelser om de audiovisuelle medietjenestene tas i en annen medlemsstat, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i den medlemsstaten der en betydelig del av arbeidsstyrken som er engasjert i den audiovisuelle medietjenestevirksomheten, er beskjeftiget. Dersom en betydelig del av arbeidsstyrken som er engasjert i den audiovisuelle medietjenestevirksomheten, er beskjeftiget i hver av de berørte medlemsstatene, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i den medlemsstaten der den har sitt hovedkontor. Dersom en betydelig del av arbeidsstyrken som er engasjert i den audiovisuelle

medietjenestevirksomheten, ikke er beskjeftiget i noen av medlemsstatene, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i den medlemsstaten der den først begynte sin virksomhet i samsvar med vedkommende medlemsstats lovgivning, forutsatt at den fortsatt har en stabil og reell økonomisk tilknytning til denne medlemsstaten.

- c) Dersom en tilbyder av medietjenester har sitt hovedkontor i en medlemsstat, men avgjørelser om de audiovisuelle medietjenestene tas i en tredjestat, eller omvendt, skal tilbyderen av medietjenester anses som etablert i den berørte medlemsstaten, forutsatt at en betydelig del av arbeidsstyrken som er engasjert i den audiovisuelle medietjenestevirksomheten, er beskjeftiget i vedkommende medlemsstat.

4. Tilbydere av medietjenester som ikke omfattes av bestemmelsene i nr. 3, skal anses som underlagt en medlemsstats jurisdiksjon i følgende tilfeller:

- a) De benytter en oppforbindelse i vedkommende medlemsstat.
- b) De benytter ikke en oppforbindelse i vedkommende medlemsstat, men benytter medlemsstatens satellittkapasitet.

5. Dersom spørsmålet om hvilken medlemsstat som har jurisdiksjon, ikke kan avgjøres i samsvar med nr. 3 og 4, skal vedkommende medlemsstat være den medlemsstat der tilbydere av medietjenester er etablert i henhold til artikkel 49–55 i traktaten om Den europeiske unions virkemåte.

6. Dette direktiv får ikke anvendelse på audiovisuelle medietjenester som utelukkende er beregnet på å mottas i tredjestater, og som verken mottas direkte eller indirekte med standard forbrukerutstyr av allmennheten i en eller flere medlemsstater.

Artikkel 3

1. Medlemsstatene skal sikre fri mottaking og skal ikke hindre videresending på sitt territorium av audiovisuelle medietjenester fra andre medlemsstater av grunner som faller inn under områder som samordnes ved dette direktiv.

2. Når det gjelder fjernsynssending, kan medlemsstatene midlertidig gjøre unntak fra nr. 1 dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) en fjernsynssending fra en annen medlemsstat utgjør et åpenbart, vesentlig og alvorlig brudd på artikkel 27 nr. 1 eller 2 og/eller artikkel 6,
- b) fjernsynsselskapet har i løpet av de tolv foregående månedene overtrådt én eller flere av bestemmelsene nevnt i bokstav a) ved minst to anledninger,
- c) den berørte medlemsstat har gitt fjernsynsselskapet og Kommisjonen skriftlig melding om de påståtte overtredelsene og om de tiltak den har til hensikt å treffe dersom overtredelse skjer igjen,

d) konsultasjoner med sendermedlemsstaten og Kommisjonen har ikke ført til en minnelig løsning innen 15 dager etter at meldingen omhandlet i bokstav c) ble gitt, og den påståtte overtredelsen fortsetter.

Kommisjonen skal innen to måneder etter at det ble gitt underretning om tiltakene medlemsstaten har truffet, avgjøre om tiltakene er i samsvar med unionsretten. Dersom Kommisjonen avgjør at tiltakene ikke er i samsvar med unionsretten, skal medlemsstaten anmodes om straks å stanse tiltakene.

3. Nr. 2 er ikke til hinder for at det innledes saksbehandling, treffes forholdsregler eller innføres sanksjoner i forbindelse med de aktuelle overtredelsene i den medlemsstat hvis jurisdiksjon fjernsynsselskapet er underlagt.

4. Når det gjelder audiovisuelle medietjenester på bestilling, kan medlemsstatene treffe tiltak som fraviker nr. 1 for en gitt tjeneste dersom følgende vilkår er oppfylt:

a) Tiltakene skal

i) være nødvendige av en av følgende grunner:

- den offentlige orden, særlig forebygging, etterforskning, avsløring og forfølgning av straffbare forhold, herunder beskyttelse av mindreårige og kampen mot enhver oppfordring til hat på grunnlag av rase, kjønn, religion eller nasjonalitet, samt krenkelser av enkeltpersoners menneskeverd,
- vern av folkehelsen,
- den offentlige sikkerhet, herunder vern av nasjonal sikkerhet og forsvar,
- forbrukervern, herunder vern av investorer,

ii) treffes overfor en audiovisuell medietjeneste på bestilling som er til hinder for at målene i punkt i) nås, eller som utgjør en alvorlig og tungtveiende risiko for at disse målene ikke vil nås,

iii) stå i forhold til disse målene,

b) Før de aktuelle tiltakene treffes og uten at det berører rettergangen, herunder forberedende forhandlinger og tiltak som ledd i etterforskning av straffbare forhold, har medlemsstaten

i) anmodet den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderer av medietjenester er underlagt, om å treffe tiltak, og

denne medlemsstaten har ikke truffet slike tiltak eller har truffet utilstrekkelige tiltak,

ii) underrettet Kommisjonen og den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderer av medietjenester er underlagt, om at den har til hensikt å treffe slike tiltak.

5. Medlemsstatene kan i hastetilfeller gjøre unntak fra vilkårene i nr. 4 bokstav b). I slike tilfeller skal tiltakene snarest mulig meldes til Kommisjonen og den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderer av medietjenester er underlagt, med angivelse av grunnene til at medlemsstaten anser at saken haster.

6. Uten at det berører medlemsstatens mulighet til å treffe og anvende tiltakene omhandlet i nr. 4 og 5, skal Kommisjonen snarest mulig undersøke om de meldte tiltakene er forenlige med unionsretten. Dersom den kommer til at tiltakene er uforenlig med unionsretten, skal den anmode den berørte medlemsstat om å unnlate å treffe de påtenkte tiltakene, eller snarest mulig bringe de aktuelle tiltakene til opphør.

Artikkel 4

1. Når det gjelder tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, skal medlemsstatene ha adgang til å fastsette nærmere eller strengere regler på områder som samordnes ved dette direktiv, forutsatt at slike regler er i samsvar med unionsretten.

2. I tilfeller der en medlemsstat

a) har utøvd sin rett i henhold til nr. 1 til å vedta nærmere eller strengere regler i allmennhetens interesse og

b) vurderer det slik at et fjernsynsselskap underlagt en annen medlemsstats jurisdiksjon leverer en fjernsynssending som helt eller hovedsakelig er rettet mot vedkommende medlemsstats territorium,

kan den kontakte den medlemsstat som har jurisdiksjon med sikte på å oppnå en gjensidig tilfredsstillende løsning på eventuelle problemer. Etter å ha mottatt en begrunnet anmodning fra førstnevnte medlemsstat, skal den medlemsstat som har jurisdiksjon, anmode fjernsynsselskapet om å opptre i samsvar med de berørte reglene i allmennhetens interesse. Den medlemsstat som har jurisdiksjon, skal innen to måneder underrette førstnevnte medlemsstat om resultatene av denne anmodningen. Hver av medlemsstatene kan anmode kontaktutvalget nedsatt i henhold til artikkel 29 om å undersøke saken.

3. Den første medlemsstaten kan treffe egnede tiltak overfor vedkommende fjernsynsselskap dersom den vurderer at

- a) resultatene som er oppnådd ved anvendelsen av nr. 2, ikke er tilfredsstillende, og
- b) vedkommende fjernsynsselskap har etablert seg i den medlemsstat som har jurisdiksjon for å omgå de strengere reglene på de områder som samordnes ved dette direktiv, og som ville ha fått anvendelse på fjernsynsselskapet dersom det hadde vært etablert i førstnevnte medlemsstat.

Slike tiltak skal være objektivt sett nødvendige, anvendes på en måte som sikrer likebehandling og stå i forhold til målene som skal nås.

4. En medlemsstat kan treffe tiltak i henhold til nr. 3 bare dersom følgende vilkår er oppfylt:

- a) medlemsstaten har underrettet Kommisjonen og den medlemsstat der fjernsynsselskapet er etablert om at den har til hensikt å treffe slike tiltak og angitt grunnene for sin vurdering, og
- b) Kommisjonen har slått fast at tiltakene er forenlige med unionsretten, og særlig at de vurderinger som er foretatt av den medlemsstat som treffer slike tiltak i henhold til nr. 2 og 3, er velbegrunnet.

5. Kommisjonen skal innen tre måneder etter å ha mottatt underretningen i henhold til nr. 4 bokstav a) treffe en beslutning. Dersom Kommisjonen beslutter at tiltakene ikke er forenlige med unionsretten, skal vedkommende medlemsstat ikke treffe de foreslåtte tiltakene.

6. Medlemsstatene skal med egnede midler og innenfor rammen av sin lovgivning påse at tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon faktisk overholder bestemmelsene i dette direktiv.

7. Medlemsstatene skal fremme ordninger med felleskontroll og/eller egenkontroll på nasjonalt plan på områder som samordnes ved dette direktiv, i den utstrekning det er mulig innenfor medlemsstatenes rettsorden. Disse ordningene skal være slik at de blir allment akseptert av de viktigste partene i de berørte medlemsstatene og sikre en effektiv håndheving.

8. Direktiv 2000/31/EF får anvendelse, med mindre annet er fastsatt i dette direktiv. Dersom en bestemmelse i direktiv 2000/31/EF er i strid med en bestemmelse i dette direktiv, skal bestemmelsene i dette direktiv gjelde, med mindre annet er fastsatt i dette direktiv.

KAPITTEL III

BESTEMMELSER SOM FÅR ANVENDELSE PÅ ALLE AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER

Artikkel 5

Medlemsstatene skal sikre at tilbydere av audiovisuelle medietjenester underlagt deres jurisdiksjon sørger for at

mottakerne av en tjeneste hele tiden har lett og direkte tilgang til minst følgende opplysninger:

- a) navnet på tilbyderen av medietjenester,
- b) den geografiske adressen der tilbyderen av medietjenester er etablert,
- c) opplysninger om tilbyderen av medietjenester, herunder e-postadresse eller nettsted, slik at denne kan kontaktes raskt på en direkte og effektiv måte,
- d) der dette er relevant, vedkommende reguleringsmyndigheter eller tilsynsorganer.

Artikkel 6

Medlemsstatene skal med egnede midler sikre at audiovisuelle medietjenester som leveres av tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, ikke inneholder noe som oppfordrer til hat på grunnlag av rase, kjønn, religion eller nasjonalitet.

Artikkel 7

Medlemsstatene skal oppfordre tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon til å sikre at deres tjenester gradvis blir gjort tilgjengelige for syns- eller hørselshemmede.

Artikkel 8

Medlemsstatene skal sikre at tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon ikke sender filmverker utenom de tidsrom som er avtalt med rettighetshaverne.

Artikkel 9

1. Medlemsstatene skal sikre at audiovisuell kommersiell kommunikasjon som leveres av tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, er i samsvar med følgende krav:

- a) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal lett kunne gjenkjennes som det. Skjult audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal være forbudt.
- b) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal ikke benytte metoder som påvirker underbevisstheten.
- c) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal ikke
- i) krenke menneskeverdet,
- ii) inneholde eller fremme forskjellsbehandling på grunnlag av kjønn, rase eller etnisk opprinnelse, nasjonalitet, religion eller tro, funksjonshemming, alder eller seksuell legning,

- iii) oppfordre til atferd som skaper risiko for helse eller sikkerhet,
- iv) oppfordre til atferd som er svært skadelig for miljøet.
- d) Alle former for audiovisuell kommersiell kommunikasjon som gjelder sigaretter og andre tobakksvarer, skal være forbudt.
- e) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon for å fremme salget av alkoholholdige drikker skal ikke rettes særskilt mot mindreårige og skal ikke oppfordre til overdrevent inntak av slike drikker.
- f) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon som gjelder legemidler og medisinsk behandling som er reseptpliktig i den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt, skal være forbudt.
- g) Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal ikke påføre mindreårige fysisk eller moralsk skade. Audiovisuell kommersiell kommunikasjon skal derfor ikke direkte påvirke mindreårige til å kjøpe eller leie et produkt eller en tjeneste ved å utnytte deres uerfarenhet eller godtroenhet, direkte oppfordre dem til å overtale sine foreldre eller andre til å kjøpe de varer eller tjenester som det blir reklamert for, utnytte mindreåriges særlige tillit til foreldre, lærere eller andre personer, eller uten grunn vise mindreårige i farlige situasjoner.

2. Medlemsstatene og Kommisjonen skal oppfordre tilbydere av medietjenester til å utvikle atferdsregler for slik upassende audiovisuell kommersiell kommunikasjon som følger med eller inngår i barneprogrammer, og som gjelder næringsmidler og drikker som inneholder næringsstoffer og andre stoffer med en ernæringsmessig eller fysiologisk virkning, særlig stoffer som fett, transfettsyrer, salt/natrium og sukkerarter, som det ikke anbefales stort inntak av i det samlede kostholdet.

Artikkel 10

1. Sponsede audiovisuelle medietjenester eller programmer skal minst oppfylle følgende krav:
 - a) Deres innhold og, når det gjelder fjernsynssending, fastsettelsen av deres sendetid, skal ikke under noen omstendigheter påvirkes på en slik måte at det innvirker på ansvaret og den redaksjonelle uavhengigheten til tilbyderen av medietjenester.
 - b) De skal ikke direkte oppfordre til kjøp eller leie av varer eller tjenester og skal særlig ikke inneholde særlige, salgsfremmende henvisninger til slike varer eller tjenester.
 - c) Seerne skal tydelig opplyses om at det foreligger en sponsoravtale. Sponsede programmer skal tydelig identifiseres som sponset ved at sponsorens navn, logo og/eller annet symbol, for eksempel en henvisning til sponsorens produkt(er) eller tjeneste(r) eller et tydelig

kjennetegn angis på en egnet måte i begynnelsen, under og/eller ved slutten av programmene.

2. Audiovisuelle medietjenester eller programmer skal ikke sponses av foretak som har som hovedvirksomhet å framstille eller selge sigaretter og andre tobakksvarer.
3. Når audiovisuelle medietjenester eller programmer sponses av foretak hvis virksomhet omfatter framstilling eller salg av legemidler og medisinsk behandling, kan sponsingen fremme foretakets navn eller omdømme, men skal ikke fremme særskilte legemidler eller særskilt medisinsk behandling som er reseptpliktig i den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt.
4. Nyhets- og aktualitetsprogrammer skal ikke sponses. Medlemsstatene kan velge å forby at sponsorens logo vises i barneprogrammer, dokumentarprogrammer og religiøse programmer.

Artikkel 11

1. Nr. 2, 3 og 4 får anvendelse bare på programmer produsert etter 19. desember 2009.
2. Produktplassering skal være forbudt.
3. Som unntak fra nr. 2 skal produktplassering være tillatt i følgende tilfeller, med mindre en medlemsstat bestemmer noe annet:
 - a) i filmverker, filmer og serier laget for audiovisuelle medietjenester, sportsprogrammer og lette underholdningsprogrammer,
 - b) dersom det ikke forekommer noen betaling, men bare gratis levering av visse varer eller tjenester, for eksempel produksjonsrekvisita og premier, som inngår i et program.

Unntaket i bokstav a) får ikke anvendelse på barneprogrammer.

Programmer som inneholder produktplassering, skal minst oppfylle alle følgende krav:

- a) Deres innhold og, når det gjelder fjernsynssending, fastsettelsen av deres sendetid, skal ikke under noen omstendigheter påvirkes på en slik måte at det innvirker på ansvaret og den redaksjonelle uavhengigheten til tilbyderen av medietjenester.
- b) De skal ikke direkte oppfordre til kjøp eller leie av varer eller tjenester og skal særlig ikke inneholde særlige, salgsfremmende henvisninger til slike varer eller tjenester.
- c) De skal ikke på utilbørlig måte framheve vedkommende produkt.

- d) Seerne skal tydelig opplyses om at det forekommer produktplassering. Programmer som inneholder produktplassering, skal identifiseres på en egnet måte ved begynnelsen og slutten av programmet, samt når et program fortsetter etter et reklameavbrudd, for å unngå at seerne villedes.

Som unntak kan medlemsstatene velge å fravike kravene i bokstav d), forutsatt at vedkommende program verken er produsert eller bestilt av tilbyderen av medietjenester selv eller av et foretak tilknyttet tilbyderen av medietjenester.

4. Programmer skal i alle tilfeller ikke inneholde produktplassering av

- a) tobakksvarer eller sigaretter eller produktplassering for foretak som har som hovedvirksomhet å framstille eller selge sigaretter og andre tobakksvarer,
- b) særskilte legemidler eller særskilt medisinsk behandling som er reseptpliktig i den medlemsstat hvis jurisdiksjon tilbyderen av medietjenester er underlagt.

KAPITTEL IV

BESTEMMELSER SOM FÅR ANVENDELSE BARE PÅ AUDIOVISUELLE MEDIETJENESTER PÅ BESTILLING

Artikkel 12

Medlemsstatene skal treffe egnede tiltak for å sikre at audiovisuelle medietjenester på bestilling som leveres av tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, og som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling, blir gjort tilgjengelige bare på en måte som sikrer at mindreårige vanligvis ikke hører eller ser slike audiovisuelle medietjenester på bestilling.

Artikkel 13

1. Medlemsstatene skal, når det er praktisk mulig og med egnede midler, sikre at audiovisuelle medietjenester på bestilling som leveres av tilbydere av medietjenester underlagt deres jurisdiksjon, fremmer produksjon av og tilgang til europeiske verker. Slik fremming kan blant annet være knyttet til det økonomiske bidraget fra slike tjenester til produksjon og erverv av rettigheter til europeiske verker eller til andelen av og/eller framhevingen av europeiske verker i katalogen over programmer som tilbys av den audiovisuelle medietjenesten på bestilling.

2. Medlemsstatene skal senest 19. desember 2011 og deretter hvert fjerde år framlegge rapport for Kommisjonen om gjennomføringen av nr. 1.

3. Kommisjonen skal, på grunnlag av medlemsstatenes opplysninger og en uavhengig undersøkelse, framlegge rapport for Europaparlamentet og Rådet om anvendelsen av nr. 1, idet

det tas hensyn til utviklingen i markedet og den teknologiske utviklingen samt målet om kulturelt mangfold.

KAPITTEL V

BESTEMMELSER OM ENERETTER OG KORTE NYHETSINNSLAG I FJERNSYNSSENDINGER

Artikkel 14

1. Den enkelte medlemsstat kan treffe tiltak i samsvar med unionsretten for å sikre at fjernsynsselskaper underlagt dens jurisdiksjon ikke utnytter sin enerett til å overføre fra begivenheter som vedkommende medlemsstat anser for å være av vesentlig samfunnsmessig betydning, på en slik måte at en betydelig del av seerne i vedkommende medlemsstat hindres i å kunne følge slike begivenheter sendt direkte eller i opptak over vederlagsfritt fjernsyn. Dersom det er tilfellet, skal den berørte medlemsstat utarbeide en liste over de aktuelle begivenhetene, nasjonale eller ikke-nasjonale, som den anser for å være av vesentlig samfunnsmessig betydning. Listen skal utarbeides på en klar og oversiktlig måte og til rett tid. I denne sammenheng skal den berørte medlemsstat også avgjøre om disse begivenhetene helt eller delvis bør være tilgjengelige direkte, eller, når det i allmennhetens interesse av objektive grunner er nødvendig eller hensiktsmessig, helt eller delvis skal kunne sendes i opptak.

2. Medlemsstatene skal umiddelbart underrette Kommisjonen om alle tiltak som er truffet eller skal treffes i henhold til nr. 1. Innen en frist på tre måneder etter at underretningen ble gitt, skal Kommisjonen kontrollere at disse tiltakene er forenlige med unionsretten, og underrette de andre medlemsstatene om dem. Kommisjonen skal anmode om en uttalelse fra kontaktutvalget nedsatt i henhold til artikkel 29. Den skal umiddelbart offentliggjøre tiltakene som er truffet, i *Den europeiske unions tidende* og skal minst én gang i året offentliggjøre en konsolidert liste over tiltakene medlemsstatene har truffet.

3. Medlemsstatene skal med egnede midler og innenfor rammen av sin lovgivning sikre at fjernsynsselskaper underlagt deres jurisdiksjon ikke utøver eneretten de har kjøpt etter 30. juli 1997 på en slik måte at en betydelig del av allmennheten i en annen medlemsstat fratas muligheten til å kunne følge begivenhetene som sistnevnte medlemsstat har definert i samsvar med nr. 1 og 2, helt eller delvis direkte sendt, eller, når dette i allmennhetens interesse av objektive grunner er nødvendig eller hensiktsmessig, helt eller delvis sendt i opptak over vederlagsfritt fjernsyn, som fastsatt av den andre medlemsstaten i samsvar med nr. 1.

Artikkel 15

1. Med hensyn til korte nyhetsinnslag skal medlemsstatene sikre at alle fjernsynsselskaper etablert i Unionen på rettfærdig og rimelig grunnlag og uten forskjellsbehandling har tilgang til begivenheter av stor interesse for allmennheten som sendes med enerett av et fjernsynsselskap underlagt deres jurisdiksjon.

2. Dersom et annet fjernsynsselskap etablert i samme medlemsstat som det fjernsynsselskapet som søker om tilgang, har fått enerettene til den aktuelle begivenheten av stor interesse for allmennheten, skal det søkes om tilgang hos vedkommende fjernsynsselskap.

3. Medlemsstatene skal sørge for at slik tilgang sikres ved å tillate at fjernsynsselskaper fritt kan velge korte utdrag fra signalet til det fjernsynsselskapet som står for sendingen, med minst angivelse av kilden, med mindre dette av praktiske grunner er umulig.

4. Som et alternativ til nr. 3 kan medlemsstatene opprette en tilsvarende ordning som på andre måter gir tilgang på rettferdige og rimelige vilkår som ikke innebærer forskjellsbehandling.

5. Korte utdrag skal benyttes bare i generelle nyhetsprogrammer og kan benyttes i audiovisuelle medietjenester på bestilling bare dersom det samme programmet tilbys som opptak av samme tilbyder av medietjenester.

6. Uten at det berører nr. 1–5 skal medlemsstatene sikre, i samsvar med sin rettsorden og rettspraksis, at det fastsettes regler og vilkår for levering av slike korte utdrag, særlig eventuelle godtgjøringsordninger, de korte utdragenes lengste varighet og tidsbegrensninger for sending av dem. Dersom det er fastsatt godtgjøring, skal den ikke overstige tilleggskostnadene som påløper direkte når det gis slik tilgang.

KAPITTEL VI

TILTAK FOR Å FREMME DISTRIBUSJON OG PRODUKSJON AV FJERNSYNSPROGRAMMER

Artikkel 16

1. Medlemsstatene skal hver gang det er mulig og med egnede midler påse at fjernsynsselskaper forbeholder europeiske verker størstedelen av sendetiden med unntak av tid avsatt til nyheter, idrettsarrangementer, underholdningsprogrammer som inneholder et konkurranseelement, reklame, tekst-tv-tjenester og telekjøp. I betraktning av fjernsynsselskapets ansvar overfor seerne når det gjelder informasjon, opplysning, kultur og underholdning, bør denne andelen oppnås gradvis på grunnlag av egnede kriterier.

2. Dersom det ikke er mulig å oppnå andelen av sendetiden fastsatt i nr. 1, skal den ikke være lavere enn snittet for 1988 i den berørte medlemsstat.

Når det gjelder Republikken Hellas og Republikken Portugal, skal imidlertid året 1988 erstattes med året 1990.

3. Fra 3. oktober 1991 skal medlemsstatene hvert annet år framlegge rapport for Kommisjonen om anvendelsen av denne artikkel og artikkel 17.

Når det gjelder hvert av de fjernsynsprogrammene som er underlagt den berørte medlemsstats myndighet, skal rapporten særlig inneholde en statistisk oversikt over hva som er oppnådd med hensyn til andel av sendetid som nevnt i denne artikkel og i artikkel 17, og i hvert enkelt tilfelle angi hvorfor det ikke har vært mulig å nå andelen av sendetiden, samt de tiltakene som er truffet eller planlagt for å oppnå denne andelen.

Kommisjonen skal gjøre de andre medlemsstatene og Europaparlamentet kjent med rapportene, som eventuelt skal ledsages av en uttalelse. Kommisjonen skal påse at denne artikkel og artikkel 17 får anvendelse i samsvar med bestemmelsene i traktaten om Den europeiske unions virkemåte. I sin uttalelse kan Kommisjonen særlig ta hensyn til framgangen som er gjort i forhold til tidligere år, førstegangsvisningenes andel av programsammensetningen, særlige omstendigheter for nye fjernsynsselskaper og den spesielle situasjonen i stater med lav audiovisuell produksjonskapasitet eller begrenset språkområde.

Artikkel 17

Medlemsstatene skal hver gang det er mulig og med egnede midler påse at fjernsynsselskapene forbeholder europeiske verker laget av produsenter som er uavhengige av fjernsynsselskapene, minst 10 % av sendetiden med unntak av tid avsatt til nyheter, idrettsarrangementer, underholdningsprogrammer som inneholder et konkurranseelement, reklame, tekst-tv-tjenester og telekjøp, alternativt minst 10 % av programbudsjettet, alt etter hva medlemsstaten selv velger. I betraktning av fjernsynsselskapets ansvar overfor seerne når det gjelder informasjon, opplysning, kultur og underholdning, bør denne andelen oppnås gradvis på grunnlag av egnede kriterier. Den bør oppnås ved å øremerke en passende andel til nyere verker, det vil si verker som sendes innen fem år etter at de ble produsert.

Artikkel 18

Dette kapittel får ikke anvendelse på fjernsynssendinger som er beregnet på lokale seere, og som ikke inngår i et riksnett.

KAPITTEL VII

FJERNSYNSREKLAME OG TELEKJØP

Artikkel 19

1. Fjernsynsreklame og telekjøp skal være lett gjenkjennelig og kunne skilles fra redaksjonelt innhold. Uten at det berører bruken av nye reklameteknikker skal fjernsynsreklame og telekjøp holdes helt atskilt fra andre deler av programmet ved hjelp av optiske og/eller akustiske og/eller romlige hjelpemidler.

2. Isolerte reklame- og telekjøpinnslag skal forekomme bare unntaksvis, unntatt i sendinger av idrettsarrangementer.

Artikkel 20

1. Medlemsstatene skal, når fjernsynsreklame eller telekjøp settes inn i programmer, sikre at helheten i programmene ikke berøres, idet det tas hensyn til naturlige opphold i programmet og programmets varighet og art, samt at rettighetshavernes rettigheter ikke berøres.

2. Sending av filmer laget for fjernsyn (med unntak av serier, føljetonger og dokumentarprogrammer), filmverker og nyhetsprogrammer kan avbrytes av fjernsynsreklame og/eller telekjøp én gang for hver planlagte sendeperiode på minst 30 minutter. Sending av barneprogrammer kan avbrytes av fjernsynsreklame og/eller telekjøp én gang for hver planlagte sendeperiode på minst 30 minutter, forutsatt at programmets oppsatte varighet er mer enn 30 minutter. Det skal ikke settes inn fjernsynsreklame eller telekjøp i sendinger av religiøse seremonier.

Artikkel 21

Telekjøp som gjelder legemidler som omfattes av en markedsføringstillatelse i henhold til direktiv 2001/83/EF, samt telekjøp som gjelder medisinsk behandling, er forbudt.

Artikkel 22

Fjernsynsreklame og telekjøp som gjelder alkoholholdige drikker, skal være i samsvar med følgende kriterier:

- a) den skal ikke være spesielt rettet mot mindreårige og særlig ikke vise mindreårige som inntar slike drikker,
- b) den skal ikke forbinde alkoholinntak med økte fysiske prestasjoner eller bilkjøring,
- c) den skal ikke skape inntrykk av at inntak av alkohol bidrar til sosial og seksuell framgang,
- d) den skal ikke antyde at alkoholholdige drikker har terapeutisk virkning, eller at de virker stimulerende eller beroligende eller er et middel til å løse personlige konflikter,
- e) den skal ikke oppfordre til overdrevet inntak av alkohol eller framstille avhold eller måtehold i et negativt lys,
- f) den skal ikke framheve høyt alkoholinnhold som en positiv egenskap ved drikkene.

Artikkel 23

1. Andelen av sendetid avsatt til reklameinnslag og telekjøp skal innenfor en gitt klokkeperiode ikke overstige 20 %.

2. Nr. 1 får ikke anvendelse på meldinger fra fjernsynsselskapet i forbindelse med egne programmer og tilleggsprodukter direkte avledet av disse programmene, sponsormeldinger og produktplassering.

Artikkel 24

Telekjøpinnslag skal tydelig identifiseres som dette ved hjelp av optiske og akustiske midler og skal ha en minste uavbrutt varighet på 15 minutter.

Artikkel 25

Dette direktiv får tilsvarende anvendelse på fjernsynskanaler som utelukkende er viet reklame og telekjøp, samt på fjernsynskanaler som utelukkende er viet selvfremmende virksomhet.

Kapittel VI og artikkel 20 og 23 får imidlertid ikke anvendelse på disse kanalene.

Artikkel 26

Med forbehold for artikkel 4 kan medlemsstatene, idet det tas hensyn til unionsretten, fastsette andre vilkår enn dem som er fastsatt i artikkel 20 nr. 2 og i artikkel 23 for fjernsynssendinger som utelukkende er beregnet på det nasjonale territorium, og som verken direkte eller indirekte kan mottas av allmennheten i en eller flere andre medlemsstater.

KAPITTEL VIII**BESKYTTELSE AV MINDREÅRIGE I
FJERNSYNSSENDINGER***Artikkel 27*

1. Medlemsstatene skal treffe passende tiltak for å sikre at fjernsynsselskaper underlagt deres myndighet ikke sender noen programmer som i alvorlig grad kan skade mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling, særlig programmer som inneholder pornografiske scener eller umotivert vold.

2. Tiltakene nevnt i nr. 1 skal også omfatte andre programmer som kan skade mindreåriges fysiske, mentale og moralske utvikling, med mindre det ved valg av sendetid eller gjennom andre tekniske tiltak sørges for at mindreårige som befinner seg i sendeområdet, vanligvis ikke kan se eller høre slike sendinger.

3. Når slike programmer kringkastes i ukodet form, skal medlemsstatene i tillegg sørge for at det gis en akustisk advarsel før sending, eller at programmene under hele sendetiden kan identifiseres ved hjelp av et visuelt symbol.

KAPITTEL IX

RETT TIL BERIKTIGELSE I FJERNSYNSSENDINGER*Artikkel 28*

1. Med forbehold for andre sivilrettslige, forvaltningsrettslige eller strafferettslige bestemmelser vedtatt av medlemsstatene skal enhver fysisk eller juridisk person uansett nasjonalitet hvis rettmessige interesser, særlig vedkommendes ære og omdømme, er blitt krenket ved uriktige påstander i et fjernsynsprogram, ha rett til beriktigelse eller tilsvarende tiltak. Medlemsstatene skal påse at den faktiske utøvelsen av retten til beriktigelse eller tilsvarende tiltak ikke hindres av urimelige vilkår. Beriktigelsen skal sendes innen rimelig tid etter at anmodningen er dokumentert, på et tidspunkt og på en måte som er hensiktsmessig ut fra sendingen som anmodningen gjelder.

2. Retten til beriktigelse eller tilsvarende tiltak skal kunne utøves overfor alle fjernsynsselskaper som er underlagt en medlemsstats jurisdiksjon.

3. Medlemsstatene skal treffe de nødvendige tiltak for å gjennomføre retten til beriktigelse eller tilsvarende tiltak og fastsette framgangsmåten som skal følges ved utøvelse av slik rett. De skal særlig sikre at fristen for utøvelse av retten til beriktigelse eller andre tiltak er tilstrekkelig, og at framgangsmåten er slik at retten eller tiltakene kan utøves på tilbørlig måte av fysiske eller juridiske personer som er bosatt eller etablert i andre medlemsstater.

4. Krav om utøvelse av retten til beriktigelse eller om tilsvarende tiltak kan avvises dersom kravet ikke er berettiget etter vilkårene i nr. 1, ville innebære en straffbar handling, ville påføre fjernsynsselskapet ansvar eller ville stride mot den offentlige moral.

5. Det skal fastsettes bestemmelser som gir adgang til domstolsprøving av tvister om utøvelse av retten til beriktigelse og tilsvarende tiltak.

KAPITTEL X

KONTAKTUTVALG*Artikkel 29*

1. Det nedsettes et kontaktutvalg under ledelse av Kommisjonen. Utvalget skal bestå av representanter for vedkommende myndigheter i medlemsstatene. Det skal ledes av en representant for Kommisjonen og sammenkalles enten på vedkommendes initiativ eller på anmodning fra en medlemsstats delegasjon.

2. Kontaktutvalget skal ha til oppgave

a) å lette en effektiv gjennomføring av dette direktiv ved regelmessig samråd om konkrete problemer som måtte oppstå ved anvendelsen, særlig ved anvendelsen av artikkel 2, samt om andre saker som det anses nyttig å utveksle synspunkter om,

b) å avgi uttalelser på eget initiativ eller på anmodning fra Kommisjonen om medlemsstatenes anvendelse av dette direktiv,

c) å være et forum for utveksling av synspunkter på hvilke saker som bør behandles i rapportene medlemsstatene skal framlegge i henhold til artikkel 16 nr. 3, og om metodikken i disse,

d) å diskutere resultatene av regelmessige samråd mellom Kommisjonen og representanter for kringkastingsforetak, produsenter, forbrukere, framstillere, tjenestetilbydere, fagforeninger og skapende virksomhet,

e) å lette utveksling av opplysninger mellom medlemsstatene og Kommisjonen om situasjonen og utviklingen i lovgivningen om audiovisuelle medietjenester, idet det tas hensyn til Unionens audiovisuelle politikk, samt relevant utvikling på det tekniske området,

f) å granske enhver utvikling innen sektoren som det anses nyttig å utveksle synspunkter om.

KAPITTEL XI

**SAMARBEID MELLOM
REGULERINGSMYNDIGHETER I
MEDLEMSSTATENE***Artikkel 30*

Medlemsstatene skal treffe egnede tiltak for å gi hverandre og Kommisjonen de opplysninger som er nødvendige for anvendelsen av dette direktiv, særlig artikkel 2, 3 og 4, særlig gjennom medlemsstatenes vedkommende uavhengige reguleringsmyndigheter.

KAPITTEL XII

SLUTTBESTEMMELSER*Artikkel 31*

På områder som ikke samordnes ved dette direktiv, berører direktivet ikke rettigheter og plikter medlemsstatene har som følge av eksisterende konvensjoner om telekommunikasjon og kringkasting.

Artikkel 32

Medlemsstatene skal oversende Kommisjonen teksten til de viktigste internrettslige bestemmelser som de vedtar på det området dette direktiv omhandler.

Artikkel 33

Innen 19. desember 2011 og deretter hvert tredje år skal Kommisjonen framlegge for Europaparlamentet, Rådet og Den økonomiske og sosiale komité en rapport om anvendelsen av dette direktiv, og om nødvendig framlegge ytterligere forslag til tilpasning av direktivet til utviklingen på området audiovisuelle medietjenester, særlig på bakgrunn av den seneste teknologiske utviklingen, sektorens konkurranseevne og mediekunnskapsnivået i alle medlemsstatene.

Rapporten skal også inneholde en vurdering av spørsmålet om fjernsynsreklame i tilknytning til eller som inngår i barneprogrammer, og særlig om de kvantitative og kvalitative reglene i dette direktiv har gitt det nødvendige verneniivå.

Artikkel 34

Direktiv 89/552/EØF, endret ved direktivene oppført i vedlegg I del A, oppheves uten at det berører medlemsstatenes forpliktelser med hensyn til fristene for innarbeiding i nasjonal lovgivning av direktivene fastsatt i vedlegg I del B.

Henvisninger til det opphevede direktivet skal forstås som henvisninger til dette direktiv og leses som angitt i sammenligningstabellen i vedlegg II.

Artikkel 35

Dette direktiv trer i kraft den 20. dag etter at det er kunngjort i *Den europeiske unions tidende*.

Artikkel 36

Dette direktiv er rettet til medlemsstatene.

Utferdiget i Strasbourg, 10. mars 2010.

For Europaparlamentet

J. BUZEK

President

For Rådet

D. LÓPEZ GARRIDO

Formann

VEDLEGG I

DEL A

Opphevet direktiv med liste over endringer

(nevnt i artikkel 34)

Rådsdirektiv 89/552/EØF
(EFT L 298 av 17.10.1989, s. 23)

Europaparlaments- og rådsdirektiv 97/36/EF
(EFT L 202 av 30.7.1997, s. 60)

Europaparlaments- og rådsdirektiv 2007/65/EF bare artikkel 1
(EUT L 332 av 18.12.2007, s. 27)

DEL B

Liste over tidsfrister for innarbeiding i nasjonal lovgivning

(nevnt i artikkel 34)

Direktiv	Tidsfrist for innarbeiding
89/552/EØF	3. oktober 1991
97/36/EF	31. desember 1998
2007/65/EF	19. desember 2009

VEDLEGG II

SAMMENLIGNINGSTABELL

Direktiv 89/552/EØF	Dette direktiv
Artikkel 1 innledende tekst	Artikkel 1 nr. 1 innledende tekst
Artikkel 1 bokstav a) innledende tekst	Artikkel 1 nr. 1 bokstav a) innledende tekst
Artikkel 1 bokstav a) første strekpunkt	Artikkel 1 nr. 1 bokstav a) i)
Artikkel 1 bokstav a) annet strekpunkt	Artikkel 1 nr. 1 bokstav a) ii)
Artikkel 1 bokstav b)–m)	Artikkel 1 nr. 1 bokstav b)–m)
Artikkel 1 bokstav n) i) innledende tekst	Artikkel 1 nr. 1 bokstav n) innledende tekst
Artikkel 1 bokstav n) i) første strekpunkt	Artikkel 1 nr. 1 bokstav n) i)
Artikkel 1 bokstav n) i) annet strekpunkt	Artikkel 1 nr. 1 bokstav n) ii)
Artikkel 1 bokstav n) i) tredje strekpunkt	Artikkel 1 nr. 1 bokstav n) iii)
Artikkel 1 bokstav n) i) fjerde strekpunkt	Artikkel 1 nr. 2
Artikkel 1 bokstav n) ii) innledende tekst	Artikkel 1 nr. 3 innledende tekst
Artikkel 1 bokstav n) ii) første strekpunkt	Artikkel 1 nr. 3 i)
Artikkel 1 bokstav n) ii) annet strekpunkt	Artikkel 1 nr.3 ii)
Artikkel 1 bokstav n) ii) tredje strekpunkt	Artikkel 1 nr. 3 iii)
Artikkel 1 bokstav n) iii)	Artikkel 1 nr. 4
Artikkel 2	Artikkel 2
Artikkel 2a nr. 1, 2 og 3	Artikkel 3 nr. 1, 2 og 3
Artikkel 2a nr. 4 innledende tekst	Artikkel 3 nr. 4 innledende tekst
Artikkel 2a nr. 4 bokstav a)	Artikkel 3 nr. 4 bokstav a)
Artikkel 2a nr. 4 bokstav b) innledende tekst	Artikkel 3 nr. 4 bokstav b) innledende tekst
Artikkel 2a nr. 4 bokstav b) første strekpunkt	Artikkel 3 nr. 4 bokstav b) i)
Artikkel 2a nr. 4 bokstav b) annet strekpunkt	Artikkel 3 nr. 4 bokstav b) ii)
Artikkel 2a nr. 5 og 6	Artikkel 3 nr. 5 og 6
Artikkel 3	Artikkel 4
Artikkel 3a	Artikkel 5
Artikkel 3b	Artikkel 6
Artikkel 3c	Artikkel 7
Artikkel 3d	Artikkel 8
Artikkel 3e	Artikkel 9
Artikkel 3f	Artikkel 10
Artikkel 3g nr. 1	Artikkel 11 nr. 2
Artikkel 3g nr. 2 første ledd innledende tekst	Artikkel 11 nr. 3 første ledd innledende tekst
Artikkel 3g nr. 2 første ledd første strekpunkt	Artikkel 11 nr. 3 første ledd bokstav a)
Artikkel 3g nr. 2 første ledd annet strekpunkt	Artikkel 11 nr. 3 første ledd bokstav b)
Artikkel 3g nr. 2 annet, tredje og fjerde ledd	Artikkel 11 nr. 3 annet, tredje og fjerde ledd

Direktiv 89/552/EØF	Dette direktiv
Artikkel 3g nr. 3	Artikkel 11 nr. 4
Artikkel 3g nr. 4	Artikkel 11 nr. 1
Artikkel 3h	Artikkel 12
Artikkel 3i	Artikkel 13
Artikkel 3j	Artikkel 14
Artikkel 3k	Artikkel 15
Artikkel 4 nr. 1, 2 og 3	Artikkel 16 nr. 1, 2 og 3
Artikkel 4 nr. 4	—
Artikkel 5	Artikkel 17
Artikkel 9	Artikkel 18
Artikkel 10	Artikkel 19
Artikkel 11	Artikkel 20
Artikkel 14	Artikkel 21
Artikkel 15	Artikkel 22
Artikkel 18	Artikkel 23
Artikkel 18a	Artikkel 24
Artikkel 19	Artikkel 25
Artikkel 20	Artikkel 26
Artikkel 22	Artikkel 27
Artikkel 23	Artikkel 28
Artikkel 23a	Artikkel 29
Artikkel 23b	Artikkel 30
Artikkel 24	Artikkel 31
—	Artikkel 32
Artikkel 26	Artikkel 33
—	Artikkel 34
—	Artikkel 35
Artikkel 27	Artikkel 36
—	Vedlegg I
—	Vedlegg II